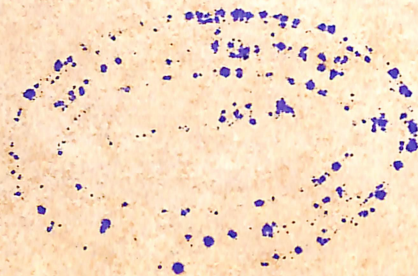

நாமாயனக் கதைகள்

ACC. NO
3303

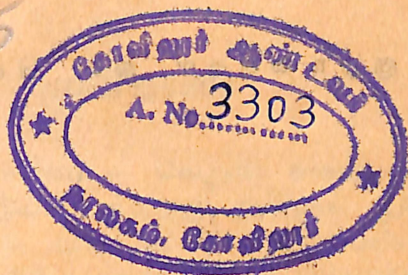
இராமாயணக் கதைகள்

18-5

(முதற் புத்தகம்)

185

1571

சி. மா. பக்தவத்சலன்

KOVILLOOR MADALAYAN
KOVILLOOR-630 307
MANAGIRI VIA

குழந்தைகள் தின வெளியீடு

வெளியீடு 82

முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1961

உரிமை பண்ணைக்கே

விலை ரூபாய் ஒன்று

அச்சிட்டோர்
ஜீவன் அச்சகம்
சென்னை-5.

முன்னுரை

இராமாயணம் — வெறும் கதையல்ல. நீண்ட நெடுங்காலத்திற்கு முன்னால் இந்த நிலவுலகில் நடமாடியவர்களின் மனப்பண்பு, வாழ்க்கை நிலை, அரசியல் நெறி இவைகளை அறிந்து; அறிந்தவற்றிலிருந்து இன்றுள்ளவர் அறியாதனவற்றிற்கு உரிய வழி வகைகளை அறிய உதவும் இந்த வரலாறு, உலகப் புகழ் பெற்று விளங்குகின்ற பெருங் காவியங்களுள் ஒன்றாகும்.

நானே இந்த நாட்டின் சிறந்த குடிமக்களாக விளங்கப்போகும் இன்றைய சிறுவர்கள் வாழ்க்கையில் தமக்கு உரிய கடமைகளைச் செய்து, பிறருக்குரிய உரிமைகளை வழங்குவதற்கு எடுத்துக்காட்டு வேண்டுமென்றால், முத்தோர் 'வாழ்வு — வாக்கு' என்னும் இரண்டைத்தான் தேடுகிறோம். இந்திய நாட்டு இதிகாசங்களில் இறவாத புகழுடையவை இரண்டு. ஒன்று இராமாயணக் கதைகள்; மற்றொன்று பாரதக் கதைகள்.

'பொய்யில் கேள்விப் புலமையினார் புகழ்
தெய்வ மாக்கதை மாட்சி தெரிவிக்கவே'

எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பினை நான் பெற்ற
பேறுகளிலெல்லாம் பெரிதென மதிக்கின்
றேன். இவ்விருநூல்களையும் சிறுவர் இலக்
கியத்திற்கு அளித்திடும் தொண்டினை
எனக்களித்து ஊக்குவித்த வள்ளுவர்
பண்ணை உரிமையாளர் திரு. ந. பழனியப்பன்
அவர்கள் என் கண்ணிலும் கருத்திலும் நாவி
லும் எப்பொழுதும் இருக்கின்றார். வள்ளுவர்
பண்ணை மேற்கொண்ட இப்பணி பாராட்டற்
குரியது. தமிழகம் இதனை ஏற்று பண்பும்
பயனும் அடைவதாக.

வணக்கம்.

‘சந்திரோதயம்’

அன்பன்,

சென்னை-21.

கி. மா. பக்தவத்சலன்.

இராமாயணக் கதைகள்

கோசல நாடு

இந்திய நாட்டின் வடபகுதியில் முன்னொரு காலத்தில் பல நாடுகள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று கோசல நாடு.

இமயமலையில் சரயு நதி பிறந்து வற்றாது பெருகி, கோசல நாட்டின் மகரந்தச் சோலைகளிலும் சண்பகக் காடுகளிலும் தாமரை மலர்ப் பொய்கைகளிலும், மாதவிக் கொடி படர்ந்த வேலியையுடைய பாக்குமரத் தோப்புகளிலும் புதுமணத் தைக் கொண்ட தடாகங்களிலும் எல்லை விரிந்த சமவெளிகளிலும் புகுந்து பரவி ஓடி, பல ஏரி குளங்

களை நிரப்பி நெல் வயல்கள் தோறும் தவழ்ந்து அவற்றை வளமும் பொலிவும் பெறச் செய்தது.

கோசல நாட்டின் தலைநகரம் அயோத்தி. அயோத்திமாநகரம் கங்கைக்கு வடக்கே சரயு நதிக்கரையில் அமைந்திருந்தது. அது அழகும் புகழும் பெற்று விளங்கியது.

அயோத்திமா நகருக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் கோட்டை மதிற்சுவர்களும் கொடிய முதலைகள் வாழும் அகழிகளும் இருந்தன. உள்ளே விசாலமான வீதிகளும் வீரர்களின் பாசறைகளும், படைக்கலன்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்த கோட்டங்களும், வானளாவிய மாளிகைகளும் குடிமக்கள் வாழும் இல்லங்களும், கலை அரங்குகளும் இருந்தன. காலை யிலும் மாலையிலும் இளவெய்யிலில் சிப்பிச் சுண்ணாம்பினால் தேய்த்துக் கெட்டியாகவும் பளபளப்பும், வழுவழுப்பும் உடையதாகவும் கட்டப்பட்டிருந்த வெண்ணிறமான கட்டிடங்கள் மின்னிப் பொலிந்தன. மாளிகைகளில் அழகிய மாடப் புறக்கள் தங்குவதற்கு வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கூடுகள் இருந்தன. வெண்மையான சிப்பிச் சுண்ணாம்பினால் தேய்க்கப்பட்ட பால் நிற மாளிகைகளின் மேற்கூரைகளாகத் தங்கத் தகடுகள் வேயப் பட்டிருந்தன. விளக்கின் சுடரைப் போலவும், வெய்யிலின் சோதியைப் போலவும், இரவு, பகல் என்று பொழுதைப் பகுத்து உணர முடியாத வண்ணம் ஒளி வீசுவதால் அயோத்திமா நகரம் தேவர்களுடைய வானுலகம் போல் விளங்கியது.

நிலமும் நிலவும் உள்ளமட்டும் நினைவில் இருக்க வல்ல அந்தப் பொன்னுலகைப் பொருளும் பொறை

யும் அருளும் திறனும் அமைந்த சூரிய குல மன்ன னுன மனு என்பவன் நிர்மாணித்தான்.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அயோத்தியைத் தலைநகராகக் கொண்டு மனு அரச னின் வழித் தோன்றலான மன்னர் மன்னன் ஒரு வன் கோசல நாட்டை ஆண்டுவந்தான். அயோத்தி நகருக்கு அரசன்; மற்றைய அரசர்க்கெல்லாம் அரசன் அவன். அவன் பெயர் தசரதன்.

தசரத மன்னன் கல்வி, அறிவு, வாய்மை, பொறுமை, வலிமை, ஒழுக்கம், கருணை முதலிய நற்குணங்கள் நன்கு அமையப் பெற்றவன். பல சிற்றரசர்களை வென்று உலகை ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டுவந்த பெருமையுடையவன்.

தசரத மன்னன் மக்களிடத்து அன்பு காட்டு வதில் ஒரு தாய்போல் இருந்தான். அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதில் தவசிகளின் அருள் போலிருந் தான். அவர்களை நல்வழியில் அழைத்துச் செல்வ தில் ஒப்பற்ற தலைவன் போன்று விளங்கினான். பெரியோர்களுடன் நூற் பொருளை ஆராயும் பொழுது அதற்கேற்ற தெளிவு நிறைந்த ஒரு அறிவுச் சுடரைப் போன்றவனாக இருந்தான்.

தசரத மன்னனுக்கு மூன்று மனைவியர் இருந் தனர். முதல் மனைவி பெயர்—கோசலை. இரண்டா வது மனைவி பெயர்—கைகேயி. இவள் கேகய நாட்டு மன்னன் மகள். மூன்றாவது மனைவி பெயர் —சுமித்திரை.

அழகு மனைவியரோடு அறங்கூறும் ஆன்றோர் களும் அவன் அருகில் இருந்தனர். மன்னனிடத் தில் பெருமதிப்பும் பேரன்பும் கொண்டிருந்தவருள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்

பெயர் வசிட்டர். அவர் நல்ல தெளிவும் விஷயங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவு செய்யும் திறனும் உள்ள ஒரு பெரியவராக விளங்கினார்.

தசரத மன்னன் அயோத்திமாநகரத்தில் இருந்துகொண்டு கோசல நாட்டை வெற்றி முரசு முழங்கவும் முனிவர்கள் வாழ்த்தவும் ஆட்சிசெய்து வந்தான். அந்நாளில் எங்கும் அமைதி நிலவியது. எல்லா இல்லங்களிலும் செல்வமும் மகிழ்ச்சியும் நல்லொழுக்கச் செயல்களும் நிரம்பியிருந்தன. தோற்றத்தில் பெரிதாகவும் அகண்ட பார்வையை உடையதாகவும் உள்ள கண்களையும் நீண்ட கூந்தலையும் கொண்ட பெண்கள் உடலில் அணிந்துள்ள இரத்தினங்கள் ஒளி வீசப் பொலிவோடும், உள்ளப் பூரிப்போடும் நடந்திட, அவர்கள் நாணம், நடைச்சாயல்கள் முதலானவற்றைக் கற்பதற்காக மயில்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து பின்னால் சென்றன. பாவாணர்கள் ஊர் ஊராய்ச் சென்று உல்லாச வேளைகளில் மக்களுக்கு உணர்வும் ஊக்கமும் ஊட்டவல்ல கதைகளைச் சொல்லியும், ஒழுக்கத்தை ஒவ்வொரு குலமும் வளர்த்துப் பின் தோன்றும் குடும்பங்களுக்கு வற்றாத ஊற்றாகச் சுரந்து கொடுக்கவல்ல நாட்டுப்பாடல்களைப் பாடியும் பரவசமடைவார்கள்.

அந்நாட்டில் வறுமைஇல்லை; அதனால் வள்ளல்கள் இருக்கிறார்களா இல்லையா என்பதைக் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. பெராய் இன்மையால் உண்மையின் சிறப்பு தெரிவதில்லை. போர் இல்லை; அதனால் அந்நாட்டு மக்களின் வலிமை வெளிப்படுவதில்லை. கல்லாதவர் ஒருவரும் இல்லை; அதனால் கற்றவர் பெருமை தோன்றுவதில்லை.

தசரத மன்னன்—மற்றைய மன்னர்கள் தருகின்ற கப்பப் பொருளை அளக்கும் மண்டபம், அன்னம் போன்ற நடையையுடைய பெண்கள் நாட்டியமாடும் மண்டபம், எண்ண முடியாத அரிய மறைகளை ஓதும் மண்டபம், வான மண்டலத்தின் அளவுக்கு உயர்ந்துள்ளதும், இரத்தினங்கள், முத்துக்கள் பதித்து அழகு செய்யப்பட்ட கொலு மண்டபம் எங்கும்—எப்போதும் முக்காலத்தை உணர்ந்தவர்களும், முற்றும் துறந்தவர்களும், முத்தமிழ்க் கலைஞர்களும் சூழ இருந்தான். தசரத மன்னன் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அவர்களை நாடி நல்லுரைகள் கேட்கவும், திருத்தங்கள், திருப்பங்கள் ஆகியவற்றைப் பெறவும் மகிழ்ச்சியுடன் காத்துக் கிடந்தான்.

கோசல நாடு எல்லா வளமும் பெற்றுச் சிறந்திருந்தது. ஆனால், அதனை ஆண்டிருந்த அரசர்க்கெல்லாம் அரசனாகிய தசரத மன்னன் மனத்தினுள்ளே ஒரு குறை வெகு காலம் மறைந்து இருந்தது. தசரத மன்னன் தனக்குப் பின்னால் கோசல நாட்டை ஆளவும் தன் குலம் விளங்கவும் ஒரு குழந்தை பிறக்கவில்லையே என்று மிகவும் வருந்தி இருந்தான்.

ஒருநாள், வசிட்டர் தசரத மன்னனைக் காண வந்தார். வசிட்டர் வருகையை அறிந்த தசரத மன்னன் வாயிலை அடைந்தான். விருப்போடும் பணிவார்ந்த அன்போடும் முனிவர் அடியிலே தன் முடிபட விழுந்து வணங்கி, அவரை வரவேற்றான்.

வசிட்டர், “உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும்!” என்று தசரத மன்னனை வாழ்த்தினார்.

“பெருந்தகையாளரே! தாங்கள் இங்கு வருகை தந்ததால் நான் மிகுந்த பெருமை பெற்றேன்,” என்று தசரத மன்னன் கூறி மகிழ்ந்தான். பின்னர் இருவரும் வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது தசரத மன்னனிடம் வசிட்டர் “உன் வெண் கொற்றக் குடையும் குற்றமற்ற இந்த அரியணையும் கோசல நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றது. நிலவைப் போல உட்பகையாகிய இருளை நீக்குகின்றது. வெளியிலிருந்து ஏற்படுகிற பயமாகிய வெப்பத்தைத் தடுக்கிறது. உன்னுடைய வெற்றி முரசு உலகெங்கும் ஒலிக்கிறது” என்று பாராட்டினார்.

அது கேட்ட தசரத மன்னன் வசிட்டரிடம், “என் பெயரைச் சொல்லவும் எனக்குப் பின்னால் இந்தப் பேரரசை ஆளவும் ஒரு பிள்ளை பிறக்காமல் போய்விட்டதே” என்று தன் மனக்குறையை மெதுவாக வெளியிட்டான்.

வசிட்டர், மன்னனின் மனக்குறையைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தினார். எல்லாச் செல்வங்களும் இருந்தென்ன பயன்? மக்கட் செல்வமன்றோ, எல்லாச் செல்வங்களிலும் சிறந்தது. சிறந்த இச் செல்வத்தைப் பெற விரும்புவதாக அரசனே சொல்லக் கேட்ட பிறகு வசிட்டர், “வேந்தே! ஒரு வேள்வி செய்வாயாக!” என்று கூறினார்.

இருட்டறையில் ஒளி நுழைந்தாற் போல் மகிழ்ச்சியால் உள்ளம் துள்ள தசரத மன்னன், “முனிவர் பெருமானே! வேள்வியை எவ்விதம் செய்து முடிக்க வேண்டும்? அதற்காக நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? வழிவகைகளை விளக்கமாகவே

சொல்லியருள வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

வசிட்டர் சொல்லலானார் : “ அன்புள்ளவனே! வேள்வியை முன்னோர்கள் விதித்துள்ளபடியும் முறைப்படியும் செய்ய வேண்டும். மற்றவர்கள் குறை சொல்ல இயலா வண்ணம் அதனைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். உலகெங்குமே உன் திறமையையும் திறந்த உள்ளத்தினையும் தூய்மையும் தெய்வ வழிபாடும் பொருந்திய இந்த வேள்வியையும் பாராட்ட வேண்டும். அரசர்க்கெல்லாம் அரசனே! வேள்வியைச் செய்ய காலங்களில் வசந்த காலமே மிகச் சிறந்தது. வேள்விச் சடங்குகளை சீரும் சிறப்புமாய் செய்து முடிக்க முனிவர்களுள் கலைக்கோட்டு முனிவரே பொருத்த முடையவராக இருக்கின்றார். கலைக்கோட்டு முனிவர் மலையனைய நிலையுடைய மாதவர். அவருடைய வரலாற்றை எவ்விதமேனும் நீ அறிந்திருக்க வேண்டும்.

“பிரம்மதேவனின் புத்திரர் காசிப முனிவர். காசிப முனிவரின் புதல்வர் விபாண்டகர். விபாண்டகர் ஒரு காட்டில் ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார். கூடி வாழ்வதாலே வெவ்வேறு குணங்கள்—குற்றங் குறைகள் மனிதர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ளன. பல்வேறு வகையான பழக்க வழக்கங்களால் உருவாக்கப்பட்ட மனித குலம் உருவான காலத்திலிருந்தே பண்பாடற்ற வகையில், தங்கள் விருப்பங்களை அடைவதற்குக் குறுக்கே உள்ள ஒவ்வொன்றையும் கொடுமையான ஈடுபாடுகளால்—சீர்கேடான எழுச்சிகளால் இயக்கி வந்திருக்கிறது. தனித்தியங்கும் வாழ்க்

கையில் மனமும் உணர்வும் மேலோங்கி நிற்கும்; பண்பாட்டு நிலைமைகள் தானாகவே வளரத் தொடங்கும் என்ற கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தார் விபாண்டகர். அவர் அவருடைய தலையில் மானின் கொம்பு போன்ற ஓர் உறுப்பு உள்ளதால் கலைக்கோட்டு முனிவர் என்றும் இரிசிய சிருங்கர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அவர் தன்னைத் தவிர வேறு மனிதர்களைப் பார்த்தறியாதவர்; பழகியறியாதவர். கொம்பு இல்லாத மக்களையே அவர் மிருகங்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

‘அந்தக் காலத்தில் அங்க நாட்டிலே உரோம பாதரசன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் காலத்தில் மழை பெய்யாமல் நீர் நிலைகள் யாவும் வற்றிப்போய்விட்டன. நாட்டில் பஞ்சமும் பிணியும் பரவின. அதனால் அங்க தேசம் அழிந்துவிடுமே என அஞ்சிய உரோமபாதரசன் அறங்கூறும் ஆன்றோர்களை அழைத்து, ‘இக்கொடிய பஞ்சத்தைப் போக்க எனக்கு ஏதாவதொரு வழி சொல்லுங்கள்’ எனக் கேட்டான். அதற்கு அவர்கள், ‘மனிதரையே பார்த்தறியாத கலைக்கோட்டு முனிவரை எவ்விதமேனும் இங்கு அழைத்துவந்தால் நாட்டில் மழை பெய்யும். பஞ்சமும் பிணியும் மறையும்; வளம் பெருகும்’ என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்ட உரோமபாதரசன் உடனே அரண்மனையில் உள்ள ஆடலழகிகளில் சிறந்தவர்களை அழைத்து, அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை விளக்கமாகச் சொல்லி கலைக்கோட்டு முனிவர் இருந்த காட்டுக்கு அவர்களை அனுப்பிவைத்தான். அந்த ஒப்பற்ற அழகிகள் தவசிகளைப் போல் வேடமிட்டு, கலைக்கோட்டு

முனிவர் இருந்த இடத்தை அடைந்தனர். புதிய தோற்றமும் அன்பும் மரியாதையுங் கொண்டு வணங்கி நின்ற அவர்களை இருசிய சிருங்கர் பூரிப் போடு வரவேற்றார். தடாகங்களில் மலர்ந்திருக்கிற தாமரை மலரில் பூத்துக் குவிந்துள்ள மணமுள்ள நீலோற்பல மலர்—அன்றலர்ந்த மலர் மலர்ந்திருப்பதை ஒத்த கண்களை யுடையவரும், பால் நுரையைப் போன்ற மெல்லிய ஆடைகளை அணியாகக் கொண்டவரும் கத்தூரி மணம் படிந்த கூந்தலையுடையவரும் முல்லையும் கடல் முத்தும் எதிர்த்தாலும் வெல்லக்கூடியவரும் குயிலின் குரலையொத்தவரும் இளவயதினருமான அந்தத் தவசிகளை இருசிய சிருங்கர் மிக மகிழ்வோடு தழுவிக்கொண்டார். அவர்கள் சில காலம் அங்கே தங்கிச் செல்ல அனுமதித்தார்.

“சில நாட்களுக்குப் பின்னர் அந்தப் பெண்கள் அவரைத் தங்கள் நாட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். அவரும் அப்படியே என்று ஒப்புக் கொண்டு அந்தப் பெண்களுடன் அங்க நாட்டிற்குப் புறப்படலானார்.

“அங்க நாட்டின் எல்லையை இருசிய சிருங்கர் அடைந்ததும், மழை பொழிந்தது. மழை நீர் பெருகிப் புரண்டு பேராறு ஆகி, வாய்க்கால் வழியோடி மக்கள் மனக்குறையைப் போக்கியது. எல்லோருக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி.

“அங்க நாட்டு அரசன் ஓடோடியும் வந்து இருசிய சிருங்கரை வரவேற்று தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அம் முனிவரை வணங்கினான். அது முதல் அங்க நாட்டில் ஒரு குறையுமில்லை. அரசனுக்கு ஒரே களிப்பு. தனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சிப்

பெருக்கினால் அவருக்குத் தன் மகள் சாந்தை என் பவளைத் தானமாகத் தந்தான் அரசன். இப்போ தும் அந்த முனிவர் அங்க நாட்டிலேதான் இருக் கிறார். தெய்வத்திற்காகவும், தேவர்க்காகவும் இம் மண்ணுலகில் வாழ்கின்ற அந்த முனிவரைக் கொண்டு நீ வேள்வி செய்வாயாக.”

இவ் வரலாற்றைக் கேட்ட தசரத மன்னன் இருசிய சிருங்கர் முனிவரை அழைத்துவர தானே அங்க நாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். தசரத சக்கரவர்த்தி வருகையை ஒற்றர்கள் சொல்லக் கேட்ட உரோமபாதரசன் உடனே அமைச்சர் களுடன் சென்று எதிர்கொண்டு வரவேற்று அழைத்து வந்தான். பின்னர் இருவரும் பெருமை யுடைய முனிவரை அடைந்தனர். தசரத மன்னன் தன் கருத்தை வெளியிட்டு, இருசிய சிருங்கர் அயோத்திமா நகருக்குத் தன்னுடன் வர வேண் டும் என்று கோரினார். அவர்களுடன் இருசிய சிருங்கர் அயோத்தி நகருக்குச் சென்றார்.

வேள்விக்கு வேண்டிய யாகசாலை நிர்மாணிக் கப்பட்டது. அரசர்களுக்கு அழைப்பு அனுப்பப் பட்டது. வேண்டியவற்றைச் சேகரிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வீரர் படையையும் ஒரு யாகக் குதிரையையும் இதன் அடையாளமாகப் பல நாடுகள் சுற்றி வரும்படி அனுப்பப்பட்டன. வீரர் படையும் யாகக் குதிரையும் இடையூறின்றி பல நாடுகளைச் சுற்றி வெற்றி முழக்குடன் பன்னி ரண்டு மாதங்கள் கழித்து அயோத்தி நகரத்துக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இருசிய சிருங்கர் வேள்வி செய்ய ஆரம்பித்தார். வேள்வித் தீயிலிருந்து உண்டான வெண் சோற்றுத் திரளை அந்த முனி

வர் தசரத மன்னனிடம் கொடுத்து, “உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும்” என்று வாழ்த்தினார்.

தசரத மன்னன் அந்த அமுதை தன் மனைவி களான கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகிய மூவருக்கும் தந்தான். காலத்தில் அவர்கள் மூவரும் தாயாளுர்கள் ! அதை அறிந்த தசரத மன்னன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவேயில்லை.

கோசலை ராமனைப் பெற்றாள்.

கைகேயி பரதனைப் பெற்றாள்.

சுமித்திரை வயிற்றில் இலக்குவனும், சத்துருக்கனனும் பிறந்தனர்.

பிள்ளைகள் நால்வரும் அரசகுல வழக்கப்படி கல்வியும் படைக்கலப் பயிற்சியும் பெற்றார்கள். அன்பு, அருள், கடமை, தொண்டு, நீதி, ஒற்றுமை என்ற பண்புகள் வளரப் பயின்றார்கள்—பழகினார்கள் !

இராமன்—நல்லியல்புகள் அனைத்தும் வாய்க்கப் பெற்றவன்.

பரதன் மனவலிமை உடையவன்.

இலக்குவனும் சத்துருக்கனனும் கடமையினின்றும் தவறுது தொண்டாற்றிடும் இளவல்கள். இவர்கள் இராமனின் நல்லியல்புகளில் ஈடுபாடுடையவர்கள்.

இவர்கள் நால்வரும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் தேர்ச்சி பெற்று நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து இளமைப் பருவமடைந்தனர்.

இவர்களுக்கு மணம் செய்வதைக் குறித்து தசரத மன்னன் வசிட்ட முனிவருடன் ஆலோசித்து வந்தான்.

எல்லாம் தன்மைக்கே

ஒரு நாள் அயோத்திமா நகரத்துக்கு விசுவாமித்திரர் என்ற முனிவர் ஒருவர் வந்தார். அவர் ஓர் அரசனாக இருந்து, பின்னர் இமய மலைச் சாரலுக்குப் போய் பலவாண்டுகள் கடுந்தவம் செய்து முனிவரானவர். ஈசனருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவர். அவர் வருகையை அறிந்த தசரத மன்னன் மார்பிலுள்ள அழகிய வேலைப்பாடுடைய ஆரமும் அணிகளும் வானிலுள்ள சூரியனைப்போல் ஒளிக்க ஓடோடியும் வந்து முனிவரைப் பணிந்து அழைத்துச் சென்று பொன்னாலாகிய இருக்கையில் அமரச் செய்தான். நாட்டிலுள்ள குடி மக்கள், நல்லறிஞர் நாடாள்வோர் சார்பில் நன்மையருளும் அத்தவச் சீலரை உபசரித்து மகிழ்ந்தான்.

விசுவாமித்திரர் தசரத மன்னனை வாழ்த்தினார். “இந்திரலோகத்திலுள்ள அமராவதிப் பட்டணத்துக்கு ஈடாக இந்த அயோத்திமா நகரம் இருக்கிறது. அமரர் நாட்டிலுள்ள கொலுமண்டபத்

தைக் காட்டிலும் இது அழகு வாய்ந்தது. வான ளாவி உயர்ந்துள்ளது. செல்வத்தில் சிறந்த இந் திரனைப் போலவே எப்பொழுதும் அறங்கூறும் ஆன்றோர்கள் அருகில் இருக்க—இந்திரனின் தாமரையாசனத்துக்கு இணையான இந்தத் தங்கத் தவிசில் அமர்ந்து இருக்கிறாய். அரசனே ! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும்.”

தசரத மன்னன், “ அறிவு, ஒழுக்கம், தவம் முத லிய வகைகளில் உயர்ந்தவரே ! பெருமை பொருந் தியவரே ! தங்கள் வருகையால் பெருமையும், பூரிப்பும் ஒரு சேரப் பெற்றேன். இது இந்த நாடு செய்த தவத்திலே மட்டுமல்ல, நான் செய்த நல் வினையினால் மட்டுமல்ல, என் முன்னோர் செய்த தவத்தினால் உண்டானதேயாகும். *நான்முகனோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு உலகைப் படைத்த வரே ! ஏழை என்னை நாடி வந்தது எதன் பொருட்டு ? பேரருள் பெற்றவரே ! நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள் ? வேண்டியதைச் சொல்லி அருள வேண்டும் ” என் றான்.

விசுவாமித்திரர் தன் கருத்தை மெதுவாகத் தசரத மன்னனிடம் வெளியிடலானார் :

“ அரசனே ! துறவி நான். என்றாலும் எனக் கும் தொல்லைகள் ஏராளம் ! என்னைப் போன்ற துறவிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஏதாவதொரு துன்பம் ஏற்பட்டால் சிவன், திருமால், பிரமன், தசரதன் ஆகியோர் இருக்கும் இந்த நான்கு இடங் களைத் தவிர, போய் முறையிட வேறு இடம் எங்கே இருக்கிறது ? பெருமை பொருந்தியவனே !

உலக நலத்துக்காக நான் ஒரு வேள்வி செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அரக்கர்கள் செய்யும் இடையூற்றைத் தடுத்திட என்னால் ஆகாது. நான் நினைத்தேனனால், அரக்கர்களை ஒரு கணத்தில் ஒழித்து விட முடியும். நானே அதைச் செய்தால் நானிலம் வருந்தும். ‘பெரியவர்களே ஒரு இனம் பூண்டற்றுப் போகச் செய்யலாமா?’ என்று பேசும். ஆனாலும், உலகம் உள்ள நாள் மட்டும் ஆக்குதல்—காத்தல்—அழித்தல் ஆகிய இந்த மூன்று தொழில்களும் பிரிக்க முடியாதவைகளாக நிற்கும்! விதி—மனித குலத்தைக் கருவியாக வைத்துக் கொண்டு, மனமாச்சர்யங்களை காரணங்களாகக் கொண்டு இந்த மூன்று தொழில்களையும் செய்தே வரும்! இதை யார் விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் இயற்கையின் நியதியாய் ஊழிக்காலம் வரை இருந்தே வரும்! அன்புள்ள வனே! தருவனத்தில் நான் இயற்றும் தவவேள்விக்கு இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் காத்திட உன் குமாரர் நால்வரினும் கருநிறமுடைய இராமனைத் தந்து விடு. வீரனான இராமன் அரக்கர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெறுவான். புவனம் உள்ள மட்டும் புகழ் பெற்று விளங்குவான். இராமனை என்னோடு அனுப்பி வைப்பாயாக!”

கேட்டான் தசரதன். காதில் யாரோ பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கோலை நுழைத்தது போன்றும், மார்பிலே யாரோ கூர்வேலை எறிந்தது போன்றும், குருடன் கண் பெற்று மறுபடியும் இழந்தது போன்றும், தசரத மன்னன் கலங்கினான்.

“அரக்கர்களோடு போர் செய்யவா? நினைத்துப்பார்க்கவே நெஞ்சம் ஆடியது. சிறுவன் என்

இராமன். சீறிவரும் அரக்கர் கூட்டத்தைக் கண்டு பயமறியாது சிரித்திடும் குழந்தைப் பருவத்தினன். கொடிய மனம் படைத்தவர்களோடு போராடவா? துரிய குலத்துதித்த எனது முன்னோர் செய்த தவத்தினால் பிறந்தவன்! போர் முகம் அறியாதவன்! அரக்கரோ வன்கணுளர்கள்! அவர்களை எதிர்த்து வெல்லவா? ஆகுமோ, அவனால்! “இல்லையே பிள்ளை” என்று பலவாண்டுகள் தவங்கிடந்த பிறகு இவனைப் பெற்றேன். முனிவராவதற்கு முன்னால் ஒரு பிள்ளைக்குத் தந்தையாக இருந்தவர் தானே இந்தக் கோசிகர். முனிவரான பின்னர்—முற்றும் துறந்து பேறு பெற்ற பின்னர் பிள்ளையை அரக்கர்களோடு போர் செய்ய அனுப்ப ஒரு தந்தையின் மனம் எவ்வளவு வருந்தும் என்பது தெரியாமல் போய் விட்டதோ? நான் என்ன செய்வேன்? அவரோடு என் இராமனை அனுப்பமாட்டேன் என்று சொன்னால் விசுவாமித்திர முனிவருக்கு அது வருத்தத்தைக் கொடுக்கும். அவரோடு இராமனை அனுப்பி விட்டாலோ எனக்கு வருத்தம் உண்டாகும்.”

தசரத மன்னன் இவ்விதம் இருமன போராட்டத்திற்கிடையில் சிக்கிச் சிறிது நேரம் தவித்தான்.

பிறகு, ‘இராமன் எதற்கு? சிறுவன்! போர் முறை தெரியாதவன்! போர் முனை அறியாதவன்! முனிவர் பெருமானே! தங்கள் தவத்துக்கு அரக்கர் இடையூறு செய்கிறார்கள். அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும். அவ்வளவு தானே! நான் தங்களோடு வருகிறேன். நாலுவகைப் படைகளையும் அழைத்து வருகிறேன். இடையூறு ஏற்படாவண்ணம் காத்து நிற்கிறேன். தவவேள்வி முடியுமட்டும் புரந்தரனும்

நான்முகனும் புகுந்து செய்யும் இடையூற்றுக்கு இடையூறாய் நான் காப்பேன். அரக்கர் கொட்டம்-ஏன் அந்தக் கூட்டமே ஒழியுமட்டும் நான் ஓய மாட்டேன். புறப்படுங்கள். பெருவேள்வி முடிக்கப் போகலாம்” என்று தசரத மன்னன் கூறினான்.

விசுவாமித்திரருக்குத் தசரத மன்னன் இராமனை அனுப்ப மனமில்லாமலே இவ்விதம் பேசித் தன்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறான் என்பது விளங்கி விட்டது. அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. நெற்றி சுருங்கியது. கண்கள் சிவந்தன.

அவர், “அரசனே! வேண்டியதைச் சொல்லியருள வேண்டும் என்று கேட்டாய். எனக்கு வேண்டியதைக் கேட்டேன். ‘அருமை மகன் என் இராமன். அவனை அனுப்பி விட்டால் என் உயிர் போய்விடும் என்று அழுகிறாய்!’ நான் வருகிறேன்! சிவனும், இந்திரனும், பிரமனும் வந்து தங்கள் தவ வேள்வியைத் தடுத்திடுவரானாலும், அவர்களை எதிர்த்துப் போராடி வேள்வியை காக்கின்றேன் என்கிறாய். இதை மட்டும் நம்புவது எப்படி? வேள்விக்குப் புறப்படலாம் என்றால், ‘அரக்கர் கூட்டம் என்கிறீர்களே என்னால் மட்டும் அவர்களை வேருக்கும் இடமில்லாமல் வெட்டிச் சாய்க்க ஆகுமோ! வேற்று நாட்டரசர் சிலரையும் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமோ?’ என்று கேட்பாய் போலிருக்கிறதே! பேரரசனே! உன் பெருமைக்கு இது பொருந்தாது! முதலில் வேண்டியதை எல்லாம் தந்துதவ்வதாகச் சொல்லிய நீ, எதையும் எவரிடமும் முற்றும் கேட்டறியாமல் முடிவுக்கு வருவதும்—முடிந்த மட்டில் அதை மாற்றிக்

கொள்ள விரும்புவதும் வேடிக்கையாயும் இருக்கிறது. என் உள்ளத்துக்கு வேதனையளிப்பதாயும் இருக்கிறது! வேறென்ன சொல்வேன். நன்று, நன்று!” என்று கூறிக்கொண்டே கோபச் சிரிப்புடன் எழுந்திருந்தார்.

முனிவர் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டும்— கோபாவேசராகி அவர் எழுந்ததைக் கண்டும் தசரத மன்னன் ‘என்ன நடக்குமோ! அவர் யாரைச் சபித்து விடுவாரோ!’ என்று மிகவும் அஞ்சினான்.

அந்த வேளையில்—வசிட்டர் குறுக்கிட்டு இனிமையான வார்த்தைகளால் சொல்லலானார்: “அரசனே! ‘வேண்டியதைக் கேட்டருளும்’ என்று சொல்லி விட்டு, இப்போது அவர் கேட்பதை மறுப்பது உன் பெருமைக்கும் பேரரசுக்கும் இழிவு தரும். விசுவாமித்திரர் உலகுக்கு நலம் பயக்கும் தவவேள்வி ஒன்றைச் செய்ய முற்பட்டிருக்கிறார். அதை மாரீசன், சுபாகு என்ற இரண்டு அரக்கர்கள் எதிர்த்து, இடையூறு செய்கிறார்கள். வேள்வி வீணாகிறது. அரக்கர் உடல் வலிமையும் கொடுமை உள்ளமும் உடையவர்கள். எனினும், பெருமை பொருந்திய இந்த முனிவர் விரும்பினானால், சாபமிட்டு அரக்கர் கூட்டம் பூண்டற்றுப் போகும்படி செய்து விடக் கூடும். கோபத்தாலும் சாபத்தாலும் பெருமையுடைய இந்த முனிவர் பலமுறை மனச்செம்மையையும் தவவலிமையையும் இழந்திருக்கிறார். விடா முயற்சியுடன் அநேக ஆண்டுகள் அற்புதத் தவங்கள் செய்து பலனடையும் நேரத்தில் மற்றவர்கள் ஆத்திர முட்டி இவரைச் சமநிலைக்கு இழுத்து விட்டார்கள். விசுவாமித்திரர் இந்த வேள்வியும் அதுபோல் வீணாகப்

போய்விடக்கூடாதே என்று எண்ணித் துணிந்தே, அரக்கர்களை அடக்க உன் குமாரனை தன்னுடன் அனுப்பக் கோருகிறார்! கோபம் இருக்குமிடத்தில் தான்குணமும் இருக்கிறது. இது எனக்குத்தெரியும். அரசனே! விசுவாமித்திரர் இடத்தில் கோபம், சாபம் முதலிய மன எழுச்சிகள் எவ்வளவு அதிகமோ அதைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அன்பு, இரக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகள் குடி கொண்டிருக்கின்றன. இந்த அருங்குணங்கள் இருப்பதால் தான் இவர் ஒரு சமயம் என் வாயால் 'பிரம்ம ரிஷி' எனப் பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறார்! அரசனே! உன் அருகில் இருப்பதைக் காட்டிலும் விசுவாமித்திரருடன் அதிகமான பாதுகாப்பில் இராமன் இருப்பான். அவன் எண்ணிலா அருந்தவத்தைச் செய்துள்ள விசுவாமித்திரர் போன்ற பெருமையுடைய வர்களுடன் சிலகாலம் இருப்பதால் வாழ்க்கைக்குரிய வழிகளையும் ஆன்றோர் நடப்பினையும் நிறை அறிவினையும் அடைவான். விசுவாமித்திரர் கேட்பதற்கு முன்னரே வாக்களித்து விட்டாய்! அதை நிறைவேற்றித் தருவாய். எல்லாம் நன்மைக்கே! நடந்தது—நடப்பது—நடக்கப் போவது அனைத்தும் இவர் அறிந்தவர்! அரசனாக இருந்தவர்! ஆற்றலும் அருமையான தவவலிமையும் வரமாகப் பெற்றவர்! இவர் செய்ய முற்பட்டுள்ள வேள்வியை முடித்துக் கொள்ளக்கூடிய வழிவகைகள் இந்த முனிவருக்கே தெரியும்! இருப்பினும் உன்னுடைய தியாக உள்ளத்தையும் உன்னுடைய குமாரன் இராமனுடைய திறமையையும் உலகத்துக்குத் தெரியப் படுத்தவே இங்கே வந்து இவர் இவ்விதம் கேட்கிறார். உன்னுடைய அன்புக்கும் அரசுக்கும்

உரிய குமார்களில் முத்தவனான இராமனை இவருடன் அனுப்பி வைப்பாயாக! இராமனால் இந்த நாடு பெருமை அடையும். காலமெல்லாம் இந்த உலகில் உன் பெயரும் உலவும். அரசனே! என் வேண்டுகோளை நீயும், இந்த அவையில் இருப்பவர்களும் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என்று கருதுகிறேன்.’

இவ்விதம் பெருமதிப்புக்கும் பேரன்புக்கும் உரிய வசிட்டர் சொல்லக் கேட்டதும் தசரத மன்னன் இராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்ப உடன் பட்டான். ஏவலாளரைப் பார்த்து ‘இராமனை இங்கே அழைத்து வாருங்கள்’ என்று உத்தரவிட்டான்.

தசரதனின் முடிவு அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. தம்பியாகிய இலக்குவனோடு வந்த இராமனை அணைத்துக் கொண்டான் தசரதன். அவனை விசுவாமித்திரருக்குக் காட்டி, ‘பெருமை பொருந்தியவரே! இனி இவனுக்குத் தந்தை நீர்; தாயும் நீரே; தந்து விட்டேன். இவன் செய்யத்தக்க செயலைச் செய்யச் சொல்க’ என்றான்.

பிறகு, பதினாறு வயது நிறையாத இராமனுடன் எந்நேரமும் அவனுடன் இருந்து பழகும் இலக்குவனும் விசுவாமித்திரருடன் விடியற்காலை வேளையில் அயோத்திமா நகரை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை தசரத மன்னன் செய்தான்.

பொழுது புலர்ந்தது. பொங்கி வழியும் பூரிப்புடன் பெருகும் வெள்ளம் போல் கூடியிருந்த பெருங்குடி மக்கள்—பெரியவர்கள் வாழ்த்த தம்பியாகிய இலக்குவனோடு போர்க்கோலம் பூண்ட இராமன் அன்னை, தந்தை, ஆசிரியரிடம் விடை

பெற்று அந்தப் பொன்னுலகை விட்டு விசுவாமித்
திரர் பின்னால் போனான்.

தன்னிடம் இராமன் விடைபெற்றுச் சென்றது
தன்னுடைய உயிரே தன்னை விட்டுச் சென்றது
போல் இருந்தான் தசரத மன்னன். அவன் அரு
கில் இருந்த குருதேவர் வசிட்டர், 'புதிய யுத்த
முறைகளை கற்க உன் பிள்ளைகள் போகிறார்கள்.
நாளை உனக்குப் பின்னால் இந்தப் பேரரசை அவர்
கள் சூரிய குலப்பெருமை குறையாமல் ஆளுவ
தற்கு நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. விசுவா
மித்திரர் எதனையும் அளவறிந்து வகையறிந்து
திறம்படக் கண்டறிந்து திட்டங்கள் வெற்றி பெற
செய்திடக் கூடியவர்! விசாரத்தை விட்டிரு'
என்று ஆறுதல் கூறினார்.

தசரதன், "எனக்கு ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சி
யெல்லாம் என்னருகில் இருந்து இதனைத் தாங்கள்
சொல்வது, அது போலவே இம் முயற்சியில்
வெற்றி தேடித்தர எப்பொழுதும் தாங்கள் என்
னருகில் இருந்து இதனைச் செய்வது" என்று
சொல்லி மன அமைதி அடைந்தான்.

தூடகை வந்தாள்

விசுவாமித்திர முனிவருடன் புறப்பட்டு வந்த இராமனும் இலக்குவனும் சரயு நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு சோலையை அடைந்தார்கள். அங்கு தவம் செய்கிற யோகிகளைக் கண்டார்கள். மலைச்சாரல்களில் சிற்றருவிகளாக விழும் சரயு நதியின் அழகைக் கண்குளிரப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். சிறிது நேரம் அங்கிருந்த ஒரு முனிவருடைய குடிசையில் தங்கினார்கள்.

அப்போது விசுவாமித்திர முனிவர் இராமன் இலக்குவன் ஆகிய இருவருக்கும் பல மந்திரங்களையும் மனத் திண்மைக்குரிய வழிகளையும் கற்பித்தார். அந்த இடத்தின் சிறப்பினையும் கூறினார். அநேக ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சிவபெருமான் இந்த இடத்தில் அமர்ந்து தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடைய தவத்தைக் கலைக்கும் கெட்ட எண்ணத்துடன் வந்த மன்மதன் சிவபெருமான் மேல் அம்புகளை எய்தான். சிவபெருமான் சினம் கொண்டு நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து

மன்மதனை எரித்துவிட்டார். அதனால் இந்த இடம் 'அங்க நாடு' என்றும் இந்த ஆசிரமம் 'காமாசிரமம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

மறுநாள் விசுவாமித்திரர், இராம, இலக்குவருடன் காமாசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தமது யாகசாலையை நோக்கிச் சென்றார். சில நாள் பிரயாணம் செய்து ஒரு பாலைவனத்திற்கு வந்தார். நிழலோ, நீரோ காணவில்லை. நெடுந்தூரம் முனிவருடன் இராமனும் இலக்குவனும் நடந்தனர். குளிர்ந்த சாலைகளையும் சோலைகளையும் கடந்து வந்த இராமன் அந்தப் பாலைவனத்தில் நடந்து போவதெதற்கு என்று நினைத்தான்.

முனிவரிடம் “ஐயனே! நீரும் நிழலும் இல்லாத மிகக் கொடிய இந்தப் பாலைவனத்தைக் கடந்து நாம் எங்கே போக வேண்டும்?” என்று கேட்டான் இராமன்.

“இராமா! இன்னும் சிறிது தூரம் நடந்து சென்றேமானால் காட்டு யானைகளையுடைய ஒரு மலையைக் காணலாம். அந்த மலையில்தான் என் வேள்வியை அழித்துவரும் அக்கிரமக்காரியும், அவள் பெற்ற அரக்கர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆணவமும், உயிரினங்களின் அழிவில் ஆனந்தமும் கொடிய உருவமும் படைத்த ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்று உன்னிடம் வரும் வழியில் சொல்லி வந்தேனே, அவள் இருப்பிடம் இது. தாடகை என்பது அவள் பெயர்.

“இந்த இடம் 'தாடகாவனம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது பயங்கரக் காடாக இருக்கும் இந்த இடம் முன்னொரு காலத்தில் செழிப்பும் செல்வமும் நிறைந்த நாடாய் இருந்தது. இந்த

நாட்டை சுகேது என்ற ஒருவன் ஆண்டு இருந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன். அவனுக்குப் பிள்ளை இல்லாததால் வெகு காலம் தவம் செய்தான்.

‘பிரமதேவன் அருளால் சுகேதுக்கு ஒரு மகள் பிறந்தாள். அவளே தாடகை என்று பெயர் பெற்றாள். பேணி வளர்த்து, தாடகை பெரியவளான பிறகு, அவளை சுந்தன் என்னும் அரக்கனுக்கு மணம் செய்து தந்தான். தாடகை மாரீசன், சுபாகு என்ற இரண்டு குமாரர்களைப் பெற்றாள். இந்தச் சமயத்தில், சுந்தன் அகத்திய முனிவரைப் பகைத்துக்கொண்டான். அகத்திய முனிவர் சொன்ன நல்லுரைகள் யாவையும் சுந்தன் அலட்சியம் செய்தான். அடங்காச் சினம் கொண்ட அகத்தியர் சுந்தனைத் தவ வலிமையால் அழித்துவிட்டார். தாடகை தன் கணவனை இழந்தாள்! அவள் மனம் தடுமாறினாள்! குழந்தைகளை வளர்க்கத் தெரியாமல் குழம்பினாள். தாடகை எல்லாவற்றையும் வெறுத்தாள். மனிதர்களைக் கண்டாலே அவள் மனம் பற்றி எரிந்தது! ஒருவரையும் அவள் மதிப்பதில்லை. தன்னைப் போலவே மற்றவர்களும் துன்பப்பட வேண்டும்; அதைப் பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்று துடித்தாள்.

‘ஒரு நாள்-இந்த இடத்தில் நீண்ட காலம் தவம் செய்து வந்த அகத்திய முனிவரைப் பார்த்துவிட்டாள்! அமைதியோடும் ஆனந்தமாகவும், அருள், ஆற்றலோடும் தவம் செய்து காலத்தைக் கழித்து வந்த அகத்திய முனிவரும் தன்னைப் போல் துயரப்படவேண்டும் என்று அவள் ஆசைப்பட்டாள்! அவருக்குத் துன்பம் உண்டாக்கினாள்! தன்

னுடைய இரு குமாரர்களையும் அவருக்கு இடையூறு விளைவிக்கும்படி தூண்டிவிட்டாள். ஆசிரமத்தைக் கலைத்தாள். அவருடைய அமைதியைக் குலைத்தாள். அதனால் அகத்தியர் அவர்களை அரக்கர்கள் ஆகும்படி சாபமிட்டார்!

கொடிய உருவமும் உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் வாழ்க்கையும் உடையவர்களான அவர்கள் இந்த இடத்தை நாசம் செய்து பாலைவனமாக்கி விட்டார்கள். இப்பொழுது மனிதர் யாரும் இங்கு இல்லை. தாடகை தந்த துன்பத்தைத் தாங்க இயலாது மற்ற முனிவர்களும் இங்கே தங்கியிருக்கச் சம்மதிப்பதில்லை. தாடகையும் அவள் பிள்ளைகளும் உயிருடன் இருக்கும் வரை என் போன்றவர்கள் இங்கு செய்யும் வேள்வி நிறைவேறப் போவதுமில்லை” என்றார் விசுவாமித்திர முனிவர்.

அது கேட்ட இராமன், ‘ஐயனே! எப்போது நாம் அவர்களைப் பார்க்க முடியும்?’ என்று கேட்டான்.

முனிவர் “கூப்பிடும் தூரத்தில் தெரியும் அந்த மலையில் அவள் வசிக்கிறாள். நாம் வந்திருப்பது தெரிந்ததும் தாடகை தனக்கு நல்லுணவு கிடைத்ததென்று ஆரவாரித்தாடி தானாக வருவாள்” என்று கூறினார்.

அப்போது பேரச்சம் கொள்ளத்தக்க அளவில் பெரிய மலையொன்று நகர்ந்து வருவதைக் கண்டான் இராமன். விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, ‘ஐயனே! மலை நகர்ந்து வருகிறதே’ என்றான் வியப்புடன்.

‘இராமா! குன்றைப் போன்ற தோள்களின் மேல் ஒரு பக்கம் வில்லும், மற்றொரு பக்கம் தூணி

யும் கொண்டவனே! வீரர் குலம் விளங்க வந்த வனே! மலை எப்படி நகர்ந்து வரும்? அசைந்து அசைந்து நம்மை நோக்கி வருவது மலை அல்ல. அந்த அரக்கியே வருகிறாள்! எதற்கும் நீ அஞ்சாதே! நான் உன் அருகில் இருக்கிறேன். உன்னை எவரும் வெல்ல முடியாது.'

‘ஐயனே! தாடகை ஆயிரம் யானைகளின் உடல் வலிமை உடையவளானாலும் ஒரு பெண் தானே!’

‘பெண்ணைக் கால்வதா வீரம்?’ என்று தயங்குகிறாயா? தசரத குமாரா! தருமத்துக்கு விரோதமாகச் செயல்படும் இவளைப் போன்ற பெண்களைத் தண்டிப்பது அரச குலத்துக்குத் தகும்! அதுவே அரசர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையும் ஆகும். இரக்கமில்லாதவர் இந்த அரக்கர்! இவள் செய்த கொடுமைகளின் பயனாக இன்று உன்னால் இவள் கொல்லப்படுவாள்!’

அதைக் கேட்ட தாடகை முனிவரையும் அவருடன் இருந்த இராம இலக்குவனையும் ஏளனமாகப் பேசினாள். இமைப்பொழுதில் அவர்களைக் கொன்றுவிட முடியும் என்று கூச்சலிட்டாள்.

‘எல்லா உயிர்களையும் கொன்று தின்றுத் தீர்த்துவிட்டேன். இப்பொழுது எனக்கு உணவாக இங்கு ஒன்றும் இல்லை. அதனால் ‘இவள் என்ன செய்வாள்? பசியாக இருப்பாளே’ என்று எண்ணி எனக்கு உணவாக வந்திருப்பவர்களே! வாருங்கள்’ என்று சொல்லிப் பயங்கரமாக அவள் சிரித்தாள்.

தாடகை வார்த்தையைக் கேட்ட இராமன் மிக்க சினங்கொண்டு, அவளைக் கொல்லத் துடித்

தான். இராமன் தன்னைக் கொல்லத் துணிந்து விட்டான் என்பதை தாடகை அறிந்துகொண்டான். கண்ணில் தீப்பொறி பறக்க உடனே சூலத்தை அவன் மீது வீசினான். வீரனான இராமன் அரக்கி எறிந்த சூலத்தைத் துண்டு துண்டாய் உடைத்தெறிந்தான். தாடகை மிக சீற்றங் கொண்டு, இராமனைக் கல்லால் அடித்தான். அவன் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. வில்லை வளைத்தான். அம்பு களைத் தொடுத்தான். கருடனுடைய சிறகின் ஒலியினாலேயே பாம்பு படம் ஒடுங்குதல் போல், இராமன் அம்பு ஒலியால் தாடகை மனவெழுச்சி குன்றி நிலை குலைந்தான். அப்போது இராமன் எதனையும் விரைந்து ஊடுருவிச் செல்லும் ஆற்றல் பெற்ற அம்பொன்றை விட்டான்.

அம்பு குறி தவருது விரைந்து போய் கொடிய தாடகையின் மார்பில் பாய்ந்தது. தாடகை குருதி கொட்டக் கொட்டத் தரையில் உருண்டு வீழ்ந்து மடிந்தான். மலை போன்ற அவனுடைய பெரிய கன்னங்கரிய உடல் இரத்தச் சேற்றில் விழுந்து கிடந்தது.

விசுவாமித்திரர் இராமனின் வலிய அம்பிளையும் குறி வைத்தானால் அது வழுவாது பாயும் திறனையும் கண்டு வியந்தார். அவன் அருகில் சென்று, 'இராமா! உன் வீரத்தைப் போற்றுகிறேன். என் பொருட்டு இந்தக் கொடிய அரக்கியைக் கொன்ற உன் அஞ்சாமையைப் பாராட்டுகிறேன். திருமால் அவதாரமான இராமனே! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும்' என்று மனதார வாழ்த்தினார்.

பின்னர், விசுவாமித்திரர் இராமனையும் இலக்கு வனையும் அழைத்துக்கொண்டு நாள் ஒன்றுக்குக் காத வழியாக நடந்து இமயமலைச் சாரலை அடைந்தார்.

இமயமலைச் சரிவில், முனிவருடன் இராமனும் இலக்குவனும் நடந்து வந்தனர். அப்போது பேரொலி ஒன்று கேட்டது. அதைக் கவனித்த இராமன், 'ஐயனே! இது என்ன ஒலி?' என்று கேட்டான்.

விசுவாமித்திர முனிவர் சொன்னார்: 'இமயமலைச் சிகரத்தில் மானசப் பள்ளத்தாக்கில் என்றும் வற்றுது பெருகும் சரயு நதி பிறக்கிறது. அது தென்கிழக்காக ஓடி இந்தச் சாரலை அடைகின்றது. அதனுடன் சற்றுத் தொலைவில் சிறப்புடைய கோமதி என்னும் ஒரு ஆறு ஓடிவந்து கலக்கிறது. இரண்டு ஆறுகள் கலந்து மிகப் பெரியாறென உருவெடுக்கும்போது உண்டாகும் பேரொலியே நாம் கேட்பது.'

மூவரும் சரயு நதியும் கோமதி நதியும் கூடும் இடத்தை அடைந்தனர். அங்கு ஒருநாள் தங்கி இருந்தனர். அப்போது விசுவாமித்திர முனிவர் கோமதி நதியின் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

'இந்த இடத்தை முன்னொரு காலத்தில் குசன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு நான்கு குமாரர்கள் இருந்தனர். நால்வரும் குசநாபன் என்பவன் கிருதாசி என்ற தேவ கன்னியை மணந்து வாழ்ந்திருந்தான். அவர்களுக்கு நூறு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்கள் நூறு பேரும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்

ணமுமாக வளர்ந்து மங்கைப் பருவம் அடைந்தனர்.

ஒருநாள்—அரசமகளிர் நூறு பேரும் அரண்மனைப் பூங்காவிலிருந்த நீர்த்துறையில் ஒருவர் மேல் ஒருவர் நீரை இறைத்தும் முகத்தில் நீரை அள்ளி எறிந்தும் கண் சிவக்க, கூந்தல் நெகிழ விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது வானத்தில் பறந்து வந்த வாயு தேவன் அரச மகளிரைப் பார்த்து, நீராடும் துறையை அடைந்தான். அவர்களிடம் தன்னை மணம் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டினான்.

அதுகேட்ட அரச மகளிர், “எங்கள் பெற்றோர் இதற்கு உடன்பட வேண்டும். நீங்கள் போய் அவர்களிடம் கேளுங்கள்” என்றார்கள்.

வாயுதேவன், “மணந்து கொள்ளப்போவது நாம். இதில் பெற்றவரோ மற்றவரோ தலையிட வேண்டாம். என்னை நீங்கள் விரும்பக்கூடும். நானும் உங்களை விரும்புகிறேன். இது போதும். இப்பொழுதே மணம் செய்து கொள்வோம்” என்று கூறினான்.

அரசமகளிர் அதற்கு இணங்கவில்லை. அதனால் ஆத்திரம் அடைந்த வாயுதேவன் அரசமகளிர் நூறு பேர்களையும் கூனிகளாகும்படிச் சாபமிட்டு பறந்தோடிச் சென்றான்.

அரசமகளிர் அச்சத்தினாலும் கூனிகளான வருத்தத்தினாலும் அழுதுகொண்டே தம் தந்தையிடம் சென்று நடந்ததைச் சொன்னார். அதுகேட்டு குசநாப மன்னன் மிகவும் துயரமடைந்தான். அரச மகளிரை மணக்க ஒருவரும் விரும்பி வர வழியில்லாமல் செய்துவிட்டானே வாயுதேவன் என்று

வருந்தினான். அரச மகளிரை மணக்க ஒருவரும் முன்வரவில்லை. அவர்களை அரசினங் குமாரர் களுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதில் அவர்கள் கூன் விழுந்த வடிவமே ஒரு பெருந் தடையாக இருந்தது.

இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்தன.

குசநாப மன்னன் தன் பெண்கள் நூறுபேரையும் பிரமதத்தர் என்ற முனிவர் ஒருவருக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். பிரமதத்தர் புண்ணிய தானம் புரிந்தவராதலின் நினைத்தவாறு செயலாற்றும் வலிமை பெற்றிருந்தார். அதனால் அவர் அரச மகளிர் நூறு பேரும் தம் கூன் வடிவம் நீங்கி முன்போல் அழகுடன் விளங்க அருளிஞர்.

‘பின்னர் குசநாபன் தனக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று பிரமதத்தரைக் கொண்டு வேள்வி ஒன்றைச் செய்தான். அதன் பயனாக, காதி என்ற மகன் பிறந்தான். காதி வளர்ந்து இளைஞனானதும் ஆட்சியை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, குசநாப மன்னன் இமயமலைக்குச் சென்றான். அங்கு சில காலம் தவம் இருந்து நற்கதியடைந்தான்.

காதி மன்னனுக்குக் கௌசிகை என்று ஒரு மகளும் நானும் பிறந்தோம். கௌசிகை இருசிகர் என்னும் முனிவர் ஒருவரை மணந்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்திவந்தாள். இருவரும் ஒருமனப்பட்டு வாழ்ந்துவருங் காலத்தில்—இருசிகர் பிரம்மலோகத்துக்குச் செல்ல எண்ணங் கொண்டார். கணவன் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத கௌசிகை தன் நிலையைக் குறித்து வருந்திப் புலம்பினாள். அதை உணர்ந்த இருசிகர், ‘நீ இந்த நிலவுலகத்தில்

ஒரு புண்ணிய நதியாகத் தோன்றி, மக்களுக்கு நன்மை செய்து கொண்டு இருப்பாயாக!' என்று சொல்லித் தேற்றினார். அதுமுதல் என் கௌசிகை அக்காள் இந் நதி வடிவம் பெற்று ஓய்வறியாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள். கௌசிகைக்கு கோமதி என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அதனால் இந்த நதியைக் கோமதி என்றும் அழைக்கிறோம்.”

பின்னர், மூவரும் சிலநாள் நடந்து வளமும் அழகும் நிறைந்த ஒரு சோலையை அடைந்தார்கள்.

மூவடி மண்

இராமன், “ஐயனே! இந்தச் சோலையின் வரலாற்றைச் சொல்ல வேண்டும்” என்றான்.

விசுவாமித்திர முனிவர் அந்தச் சோலையின் வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

‘ஓங்கி வளர்ந்த பழமை மிக்க மரங்கள் நிறைந்த இந்தச் சோலையில் ஒரு காலத்தில், தேவேந்திரனும் தேவர்களும் வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

அப்போது - இந்தச் சோலையைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளை பிரகலாதன் குடியிலே பிறந்தவன் ஒருவன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். பிரகலாதனுடைய பேரன் மகாபலி. அவன் பேராண்மை வாய்ந்தவன். அறத்துக்கும் நற்குணங்களுக்கும் உறைவிடமானவன். அவன் வந்தவர்க்கெல்லாம்.—கேட்டதையெல்லாம் இல்லையென்று சொல்லாமல் வாரி வழங்கும் தன்மை உள்ளவன். அவன் புகழ் எங்கும் பரவியது.

மகாபலி தனது வலிமையாலும் செல்வச் செழிப்பாலும் படைவலிமையாலும் வானுலகம்

பூவுலகம் எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய ஆளுகைக்குள் கொண்டு வந்தான். இப்படியிருக்கும் போது, 'ஒன்றே அரசு, ஒருவனே அரசன்' என்ற நிலை பெற மகாபலி வேள்வி ஒன்றைச் செய்ய விரும்பி யாவும் அமைத்தான்.

மகாபலியின் பேராண்மையும் பேரரசும் இந்த வேள்வியினால் மேலும் பெருகுமென்பதை அறிந்த தேவேந்திரனும் தேவர்களும் மருண்டார்கள். அச்சம் கொண்ட தேவர்கள் 'அவன் வலிமையை அடக்க வேண்டும்; அவன் வல்லரசு ஒன்றை அமைப்பதைத் தடுக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானித்தார்கள்.

தேவர்கள் தேவேந்திரன் தலைமையில் கூடி, திட்டமிட்டபடி திருமாலிடம் போய் தங்களுடைய கவலையைத் தீர்த்தருள வேண்டினர். திருமால் தேவர்களைத் தேற்றினார். பின்னர் அவர் தேவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க மகாபலியை அழிப்பதற்குரிய வழியொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

அப்போது காசிபர் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் அத்தி என்பவளை மணந்து அன்பும் அறனும் உடையவராய், அறவோர்க்கு அளித்தும் ஒப்புடன் முகம் மலர்ந்து விருந்தினரை உபசரித்தும் இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வந்தார்.

காசிப முனிவருக்கு திருமால் தன் புத்திரராகத் தோன்ற வேண்டும் என்னுமொரு விருப்பம் வெகு காலமாக இருந்து வந்தது. அதனால் திருமால் காசிப முனிவர் புத்திரராய் அவதரித்தார். காசிபர் அக்குழந்தைக்கு 'வாமன்' என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தார். குழந்தையாகப் பிறந்த நாள்

முதல் வாமன் குள்ளமான வடிவத்தையே கொண்டு
டிருந்தான்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர், பெற்றோரிடத்தில்
விடை பெற்றுக் கொண்டு வாமனன் மகாபலி
அரண்மனைக்குச் சென்றான். மகாபலி மன்னனைக்
கண்டு, “அரசே! எல்லார்க்கும் எல்லாம் கொடுத்து
மக்களை வருத்துகின்ற மனவாட்டத்தைப் போக்கு
கிறாய். பரந்த உள்ளமுடைய நீ வந்தவர் தம் வாய்
திறந்து கேட்குமுன்னரே வாரி வாரிப் பொருள்
களை மாரிபோல் பொழிகிறாய்! கேட்டு வந்தவர்க்
கெல்லாம் இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுத்துக்
கொடுத்து உன்னுடைய கையானது நீண்டு போய்
விட்டது. வீரம், ஆட்சி முறை, வெற்றி,
வாரி வழங்கும் தன்மை இவற்றில் சிறந்தவ
னென்ற புகழ் எங்கும் பரவியுள்ளது. உன்னிடம்
வந்தவர் அருள் நிறைந்தவர் ஆகி விடுகிறார்”
என்று கூறினான்.

இவ்வாறு வாமனன் தன்னைப் புகழ்ந்து
பேசுவே மகாபலிக்கு மனம் குளிர்ந்து விட்டது.
அவன், “உங்களுக்கு வேண்டியது எதுவோ,
கேளுங்கள்; உடனே கொடுக்கிறேன்” என்று கூறி
னான்.

வாமனன், ‘வெந்திறலாய்! என் அடியினால்
அளக்கப்பட்ட முன்றடி பூமியை யாசிக்கிறேன்.
வள்ளலான உன்னிடம் வேறென்றையும் நான்
வேண்டவில்லை’ என்றான்.

“முவடி மண்! இவ்வளவுதானா? இப்பொழுதே
அளந்தெடுத்துக் கொள்ளும்’ என்று சொல்லி நீர்
வார்த்துக் கொடுக்க வாமனன் அருகில் சென்றான்.

அப்போது மகாபலி மன்னனின் குருதேவராகிய சுக்கிரர் குறுக்கிட்டுச் சொல்லலானார் : “பெற்றவர்களே விரும்பாத குள்ள வடிவத்தோடு தோற்றமளிக்கும் இந்த வாமனன் மூவடி மண்ணுள் மோசக் கருத்தை மூடி மறைத்திருக்கிறார் ! இவர் உள்ளத்திலே உன்னைக் கெடுக்கும் திட்டம் வேருன்றி நிற்கிறது. மகாபலி! எண்ணிச் செயல்படு. இல்லையானால் இதனால் உனக்கு ஏதேனும் தீமை உண்டாகலாம். கள்ளரை நம்பினாலும் நம்பலாம்; இந்தக் குள்ளரை நம்பலாகாது. நீர் வார்த்தைக் கொடுக்காதே; நிறுத்து. திருமாலே இவ்வாறு தோற்ற மளிக்கிறார். உன் புண்ணியத்தின் பயனைக் கொள்ளவே திருமால் இவ்விதம் நடக்கிறார். அண்டமும் அகண்டமும் முற்றும் உண்டவர் உன் முன்னால் நிற்கிறார். இதை உணர்ந்து கொள்.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மகாபலி, “ஐய ! திருமாலே என்னிடம் யாசிக்க வந்திருக்கிறார் என்றால், அது நான் பெற்ற பேறு ! இப்போது நான் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்; திருமால் ஏற்றுக் கொள்பவராக இருக்கிறார். கொடுக்கும்போது மேலே நிற்பது என்னுடைய கை. ஏற்கும்போது தாழ்வது திருமாலுடைய கை அல்லவா ? இதனினும் பெருமையும் பேறும் எனக்கு வேறு எதனால் ஏற்படும்? ஐய! இதை நீங்கள் நினைவுகூறவில்லையா! ஆயிரங் கோடி இன்னல் என்னைச் சூழ்ந்து கொள்வதானாலும், அரசிழந்து, ஆண்டியாய்க் காடு மலை மேடெல்லாம் அலைய நேருவதானாலும் வாமனருக்கு கொடுப்பதாகச் சொன்னவற்றைக் கொடுப்பேன். பெருமானே ! இதனைத் தடை செய்யாதிரும்” எனக் கோரினான்.

பின்னர், வாமனரின் கையில் நீர் வார்த்துக் கொடுத்தான். அந்நீர் தம் கையில் விழுந்த கணமே குள்ள வடிவமாயிருந்த திருமால் எல்லையின்றி வளர்ந்தார். விசுவ ரூபம் எடுத்து நின்ற திருமால் பூமி முழுவதையும் ஒரு பாதத்திலேயும், வானுலகை இரண்டாவது பாதத்தில் அளந்து கொண்டும், மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லாமல் மகாபலியைப் பார்த்தார்.

மகாபலி என்ன செய்வதென்று ஒரு கணம் தயங்கி நின்றான். மறுகணம் மகாபலி “மூன்றாவது அடிக்கு இடம் என் சிரமேயாகும்” எனத் தலை குனிந்தான்.

உடனே திருமால் தமது திருவடியை மகாபலியின் தலையின்மீது வைத்து மூன்றாவது அடியை அளப்பது போல் பூமிக்குள் அழுத்தி விட்டார். பின்னர் திருமால் மகாபலி ஆண்டிருந்த மானிலங்களை தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடமாகிய திருப்பாற்கடலை அடைந்தார்.

வேள்விக்கு உரித்தான இடம் இதுவே. பல் வேறு பெருமையும் திருமாலின் திருவடிகள் அமைந்த புண்ணிய பூமியும் இதுவே ஆகும்!” என்று சொல்லிவிட்டு விசுவாமித்திர முனிவர் வேள்விக்கு வேண்டிய யாவும் அமைத்தார்.

இராம இலக்குவனரிடம், “ஆயுத பாணிகளாய் இருந்து அரக்கர்களால் இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் யாகசாலையை இமை கொட்டாது காத்திருங்கள்” என்றார். இராமனும் இலக்குவனும் உடனிருந்து யாதொரு இடையூறும் நேராவண்ணம் விழிப்போடும் வில் ஏந்திய கையோடும் சுற்றிச் சுற்றி வந்து யாகசாலையைக் காத்து நின்றார்கள்.

கண்ணைக் காக்கும் இமையைப் போல் விண்ண வர்க் காக்கிய முனிவர் வேள்வியை இரண்டு மூன்று நாள் காத்து நின்றார்கள்.

நான்காவது நாள் இது நேர்ந்தது. மாரீசன் சுபாகு முதலிய அரக்கர்கள் பூமி குலுங்க ஆரவாரித்து வந்து புழுதியைக் கிளப்பி சூரிய வெளிச் சம் தெரியாதபடி வானத்தை மூடினர். பின்னர் விசுவாமித்திர முனிவரின் வேள்வியைக் கலைக்கக் கல்மழை பொழிந்தார்கள்; மரங்களைப் பிடுங்கி வேகமாய் வீசினார்கள். இராமனும் இலக்குவனும் அரக்கர் மேல் அம்புகளைத் தொடுத்து அவர்களுடைய முயற்சிகளைத் தடுத்தனர்.

அரக்கர்களுக்கும் இராம இலக்குவனர்களுக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. பொங்கி வரும் கடலை மணந்தரைத் தடுப்பதுபோல் இராமன் அரக்கர்களின் போர்முறைகளெல்லாம் தோற்றுப் போகும் படி சரமாரியாக அம்புகளை எய்தான். சுபாகு, மாரீசன் போன்ற அரக்கர் தலைவர்களே திணறும்படியான பாணப் பிரயோகம் செய்தான். சுபாகு நன்றாக அடிபட்டு விழுந்து இறந்தான். இதைக் கண்ட மாரீசன் எப்படியோ தப்பிக் கடலில் போய் வீழ்ந்தான். ஓடாமல் நின்றவர்களை இராமன் பாணங்களைப் பொழிந்து பொடிப் பொடியாக்கி இருந்த இடம் தெரியாதபடி நாசம் செய்தான்.

சிலர் இராமனுடைய வீரத்தைப் பார்த்து வியந்து உயிர் பிழைத்தால் போது மென்று ஓடிப் போய் விட்டார்கள்.

இராம இலக்குவனரின் வெற்றியைக் கண்டு விசுவாமித்திர முனிவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். வேள்வி முடிந்ததும் விசுவாமித்திர முனிவர்

வேள்வி காத்தவீர இளைஞர்களை புகழ்ந்து வாழ்த்தினார். அவர்களுக்கு அன்புடன் எண்ணரும் புதிய வித்தைகளை பூரணமாகக் கற்றுக் கொடுத்தார். அரசகுமாரர் இருவருக்கும் அவர்மீது அன்புண்டாயிற்று. அவருக்கும் அவர்கள்மீது விவரிக்க முடியாத அன்பு. அரச குமாரர்களுக்கு முனிவருடன் அந்தக் காட்டிலேயே இருந்துவிட ஆசை தான். ஆனால், தாய் தந்தையர் நினைவு வந்து, விட்டது. அவர்கள் அயோத்திமா நகருக்குச் செல்ல மிகவும் ஆசைப்பட்டார்கள்.

அதனால் விசுவாமித்திர முனிவரிடம், “இனிச் செய்ய வேண்டிய பணி ஏதேனும் உண்டா?” என்று இராமன் கேட்டான்.

“இராம ! வெற்றியைத் தர வல்ல வில்லை ஏந்தியவனே ! மிதிலை என்று ஒரு நாடு. அந்த நாட்டை சனகர் என்று ஓர் அரசன் ஆள்கிறான். அவன் ஒரு வேள்வி செய்யப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நாம், மிதிலை சென்று சனக மன்னனைப் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர் அயோத்தி மாநகருக்குப் போவோம்” என்று கூறினார் முனிவர்.

பின்னர் மூவரும் நீண்ட தூரம் நடந்து சென்றார்கள். விசுவாமித்திர முனிவர் அரக்கர் கூட்டத்தை எதிர்த்து இராமனும் இலக்குவனும் அஞ்சாமல் செய்தகன்னிப் போரைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டு வந்தார். வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் சில இலட்சியங்கள் இருக்க வேண்டும். இலட்சியசித்திக்காக இடையருது உழைப்பதிலேதான் உண்மையான இன்பம் இருக்கிறது என்பதையும் பலமுறை அரச குமாரர்களிடம் முனிவர் எடுத்துரைத்தார்.

கல்லானுள்

மிதிலையை நோக்கி அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். காடும் மலையும் சோலையும் ஆறுமாக இயற்கை எழில் எங்கும் நிறைந்த மிதிலை நாட்டு எல்லைக்கு மாலைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது வழியில் இராமனுடைய பாதம் ஒரு கல்லின் மேல் படவும் அந்தக் கல்லானது மூவரும் வியக்கும்படி ஒரு அழகிய பெண்ணாக எழுந்து நின்றது.

பெண்ணாகி, எழுந்து ஒதுங்கி நின்றவளைக் கண்ட இராமனும் இலக்குவனும் பெரும் வியப்பால் பேச முடியாத ஊமை போலிருந்தனர்.

அவள் தன் தலை பணிய இருகரங்கூப்பி அவர்களை வணங்கி நின்றாள். அவர்களுக்கு அவள் முச்சு விடுவது கேட்டது. அவள் நல்ல அழகி.

‘இது என்ன! ஐயனே! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே?’ என்று கேட்டான் இராமன். விசுவாமித்திர முனிவர் இராமனைப் பார்த்து, “‘இவள் யார்? ஏன் கல்லானுள்! இப்போது எத

னால் பெண்ணானாள் ?” என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள நீ ஆசைப்படுவது இயல்பு. சொல்கிறேன்; கேள்” என்றார்.

“இந்த இடத்தில் ஒரு காலத்தில் கௌதமர் என்ற முனிவர் இருந்தார். இந்தப் பெண் அவருடைய மனைவி. ஒரு நாள் ஆற்றில் நீந்தி விளையாடிக் களித்திருந்தாள். அப்போது அங்கு இந்திரன் வந்தான். வானத்தில் மின்னல் தோன்றி மறைவது போல், நீரில் மூழ்கித் துள்ளி எழும் இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். நெடுநேரம் நீண்டு வளர்ந்த மரம் போல், கரையோரம் அசையாமல் நின்றான்.

ஆறுடன் ஆடியிருந்த இந்தப் பெண் இதை அறியாள். குளித்தெழுந்ததும் குடிப்பதற்கு ஆற்றிலிருந்து நீர் எடுத்து குடத்தை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு ஈரப்புவையுடன் குடிசையை நோக்கிச் சென்றாள் அகலிகை : அகல்யா என்றும் இவளை அழைப்பர்.

இந்திரன் இவளுடைய அமைதியான நடையையும் அழகான இடையையும் கண்டு அறிவை இழந்தவனானான். அவளை எப்படியாவது அடைய வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

ஒரு நாள் இரவில், கௌதமர் இல்லாத வேளையில் அவரைப் போலவே முனிவர் வேடம் பூண்டு குடிசைக்குள் நுழைந்தான்.

விடியற்கால வேளை. விழிப்புமில்லாமல் உறச்சுழுவில்லாமல் படுக்கையில் கிடந்தாள் இந்தப் பெண். இந்திரன் இவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான் பொன்னவிர்மேனியானைப் புகழ்ந்தான். சிரித்தாள் : சிரித்தான். செம்மா துளை உதட்டை சுவைத்தான். அணைத்தான். அகலியையும் “தன் கண

வரே இயற்கைச் சுகத்தைத் தருகிறார்” என் றெண்ணி இனிமையான நினைவுகளோடு இளமை எழுச்சிகள் தணியக் கிடந்தாள்.

அந்த வேளையில்—கௌதமர் அங்கு வந்துவிட் டார். கணவரையும் தன்னைக் கட்டியனைத்திருந்த வேடதாரியையும் கசங்கிப் போயிருந்த அகலிகை கண்டாள். மனம் மருண்டாள்.

பூனைவடிவங் கொண்டு அங்கிருந்தும் ஓடிப் போக நினைத்தான் இந்திரன். அந்தத் தந்திரம் பலிக்கவில்லை. தவசியின் முன்னால் தலைகுனிந்து நின்றான் இந்திரன்.

“அருந்தவத்தரே ! நீங்களென்றே நினைத்திருந் தேன். இந்திரன் போட்ட வேடம் இது என்பதை இப்போதுதான் நானறிவேன். என்ன செய் வேன் ?” என்று அகலிகை ஓடிவந்து கௌதமர் காலில் விழுந்தாள்; உடல் குலுங்க அழுதாள்.

இந்திரன் பயத்தால் பேசாமல் இருந்தான்.

“கருத்தழிந்தவனே! நெஞ்சு பஞ்சுபோல் பற்றி எரிகிறதே! உன் உடம்பெல்லாம் கண்ணாகக் கட வது ! கண்ணிழந்தவனே ! உன் இளமையும் எழி லும் தெரியாது செய்து விடுகிறேன்; நீ கல்லாகக் கடவது” என்று சாபமிட்டார் கௌதமர்.

இந்திரன் கண்டவர் வெறுக்கத் தக்கவாறு உடம்பெல்லாம் கண்கள் உண்டாகத் தன் இருப்பி டமாகிய தேவலோகத்திற்குத் தலை குனிந்து சென்றான்.

அகல்யா, “தெரிந்து நான் செய்த தீமையல்ல இது. பற்றற்றவரே ! மீளாப்படுகுழியில் என்னைத் தள்ளி விட்டீர்களே ! காலமெல்லாம் கண்டவர்

காரித்துப்பட்டும் என்று என்னைக் கல்லாக்கி விட்டீர்களே” என்று அழுதாள்.

கௌதமர் சிறிதுநேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தார். “அகல்யா ஒன்றும் அறியாதவள். தன்னைப்போல் இந்திரன் வேடமிட்டு வந்ததாலே இவள் தவறினாள். முனிவரை போல வேடமிட்டு வந்த முரடனை இருளில் தெரிந்து கொள்ள முடியாததாலும் இன உணர்ச்சியாலும் தூண்டப்பட்டாள்; துயருற்றாள்.” என்றெண்ணி “அகல்யா! திருமால் அயோத்திமா நகரத்தில் தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருமகனாக அவதரித்து ஒரு நாள் இங்கு வருவார். அப்போது அவர் திருவடிபட்டு, பெண் வடிவைப் பெறுவாய். பின்னர் என்னைச் சேருவாய்!” என்று சொல்லிவிட்டு, கௌதமர் போய்விட்டார்.

அகலிகை கல்லானாள். அண்ணலே! அரக்கர் கொட்டத்தை அடக்கியபோது உன் கை வண்ணம் அங்குக் கண்டேன்; கால்வண்ணம் இங்குக் கண்டேன்,” என்று கதையை முடித்தார் விசுவாமித்திரர்.

இக் கதையைக் கேட்ட இராமன் அகல்யாவுக்கு நல்லுரைகள் கூறினான். பின்னர் அகல்யாவுடன் மூவரும் கௌதம முனிவர் இருந்த இடத்துக்குப் போனார்கள். விசுவாமித்திர முனிவரின் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி அகலிகையை கௌதமர் ஏற்றுக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் விசுவாமித்திரர் அரசகுமாரர்களை அழைத்துக் கொண்டு மிதிலை நகரத்தை அடைந்தார்.

சொன்னால் அடங்கி வந்த மனம்

விசுவாமித்திர முனிவருடன் இராமனும் இலக்கு வனனும் மிதிலை நகரத்தை அடைந்தனர்.

அந்நகர்க் கொடிகள் காற்றில் பறந்தாடி அம் மூவரையும் 'வருக', 'வருக' என அழைப்பது போன்று காட்சியளித்தன. முனிவரும் அரச குமாரர்களும் சனக மன்னனுடைய யாகத்துக்காக ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செய்யப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார்கள். சிற்றரசர் பலரும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்காக அழகிய விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் அந்த விடுதிகளில் தங்கியிருந்தார்கள். விழா வேடிக்கைகளைக் காண வெளிநாடுகளிலிருந்தும் மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்திருந்தார்கள்.

அலங்கார வளைவுகளையும் காற்றில் பறந்து ஆடும் அந்நகர்க் கொடிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போய் அரச வீதியை அடைந்தார்கள்.

முனிவரும் இலக்குவனனும் முன்னே நடக்க,

இராமன் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பின்னால் விசாலமான வீதிகளையும் அரச மாளிகைகளையும் அலங்காரமான வரவேற்பு வளைவுகளையும் கண்டுகளித்தபடி நின்று நின்று போனான்.

அப்போது—ஒரு மாளிகையின் மேல் தளத்தில் தோழிகளோடு ஒரு பெண் உலாவிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மின்னிப் பொலியும் அழகிய அணிகலங்களைப் பூண்டிருந்தாள். அதனால் அழகெனும் அழகும் ஓர் அழகு பெற்றது. அவளுடைய அழகிய தோற்றம் அவனை மெய்சிலிர்க்கச் செய்தது.

அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினாள். இருவர் கண்களும் இணைந்து ஒன்றையொன்று உண்ணப் பார்த்தன. உடல் இரண்டு; உயிர் ஒன்றாய் விடவேண்டும் என்று விரும்பினர். பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தால் பிணித்து ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால், வரிசிலை அண்ணலும் வாள்கண் நங்கையும் இருவரும் மாறிப்புக்கிதயம் எய்தினார். இந்நிலையில் முனிவரும் இலக்குவனனும் இராமனைத் தம்மருகில் அழைக்கவே, அவர்களோடு இராமன் சேர்ந்து சென்றான்.

அந்தப் பெண்ணோடு இராமன் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றதும் உயிர் உணர்ச்சி இல்லாத பதுமையைப் போல் நின்று விட்டாள். ஆனால் அவளுடைய மனமும் அவள் அறிவும் உணர்வும் எங்கே போய்விட்டன? இராமனுக்குப் பின்னால் போய்க் கொண்டிருக்கிறதோ !

சாலை முனை செல்லும் வரை இராமன் திரும்பித் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். ஓரிடத்தில் அவன் நின்றான். எவ்வளவு நேரம் நிற்க முடியும்? முன்

னாலே முனிவரும் இலக்குவனனும் கொஞ்சம் எட்டிப் போகிறார்கள். இராமனும் அவர்களைத் தொடர்ந்து! போனான்.

அதுவரை அவள் ஒன்றையும் அறியாள். இராமன் தன் கண்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து போன பின்னர் அவள் ஏதோ ஒரு அரிய பொருளைப் பெற்றுத் திரும்பவும் அதை இழந்து விட்டது போல் இருந்தாள்!

இரவு வந்தது.

வானில் நிலவு புறப்பட்டது. அதில் குளிர்ச்சியில்லை. அவள் உடம்பெல்லாம் கொதித்தது. தாதியர் சந்தனத்தைக் கொண்டு வந்து பூசினார்கள். விசிறி கொண்டு வீசினார்கள். வீச வீச உடல் வெப்பம் அதிகமாயிற்று. அவள் உள்ளம் வெதும்பினாள். அவள் ஆசை நோயை ஆற்றும் சக்தி அந்த மருந்துகளுக்கு இல்லை. ‘யார் இவன்? என் மனைதக் கவர்ந்து சென்ற வீர இளைஞன் எங்கிருந்து வந்தவன்?’ என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மனதில் நிம்மதியில்லை. எதிலும் நிதானமில்லை. படுத்தாள். படுக்கை நொந்தது. கட்டிலில் பரப்பப்பட்டிருந்த தாமரைப் பூக்கள் வாடின. அவை வாடிக் கிடந்ததைப் போலவே தான், அவளும் வாடிக் கிடந்தாள். மனதுக்கு என்னவெல்லாமோ சொன்னாள். அது அடங்கவில்லை. “இந்நாள் வரை சொன்னால் அடங்கிவந்த மனம் எந்நாளிலிருந்து ஆர்த்தெழக் கற்றது?” என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து வியந்தாள்! சித்தம் தடுமாறினாள் சீதை.

இராமனோ, ‘சூரியனுடைய கிரணங்களுக்குச் சமமான பொலிவுடன் புலிமுக மாடத்தின் மேலே

நின்று என்னுள்ளங் கவர்ந்த நங்கை யாரோ? அவள் பெயர் என்னவோ!’ என்று எண்ணமிட்டுப் படுக்கையில் விழுந்து கிடந்தான். அவன் எண்ணக் கனவுகளோ எண்ணமுடியாதவை! அவனுடைய கண்கள் நிலையிழந்து இருளில் அலைந்தன. இருளில் யாரையோ தேடினான். தெரிந்த முகம் கருவானத்தின் மின்னல் கீற்றுப்போல விட்டு விட்டுத் தோன்றிற்று! ‘இந்த இரவு விடியவே விடியாதோ! எத்தனை கோடி இரா இப்படி வாடுவதோ?’ என்று மயங்கிக் கிடந்தான்.

கீழ்த் திசையிலிருந்து எழுந்து வந்தான் கதிரவன். பொற்கிரணங்கள் இருளை விரட்ட நாலா திக்கிலும் விரைந்து ஓடின.

பறவைகள் பாடுகின்றன. ஆற்றின் கரைக்கு விண்ணவரும் முனிவரும் வேதியர்களும் புறப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய மதுரமான துதிப் பாடல்கள் விழித்தபடி படுத்துறங்கிக் கொண்டிருந்த இராமனுடைய செவிகளில் வந்து விழுகின்றன. சூரியனுடைய இளங்கிரணங்கள் சாளரங்கள் வழியாக வந்து இராமனை எழுப்பின.

பொழுது புலர்ந்தது.

விசுவாமித்திரர் இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்துக்கொண்டு சனக மன்னருடைய விழா மண்டபத்துக்குச் சென்றார். அவர்களை சனக மன்னன் அன்புடன் வரவேற்றான். உரிய இடம் தந்து அமரச் செய்தான். பின்னர் முனிவரிடம், “பெருங் குடியில் பிறந்தவர்கள் போல் தோற்றமளிக்கிற இவர்கள் யார்?” என்று விசுவாமித்திரரிடம் கேட்டான்.

விசுவாமித்திரர் சொன்னார்:

“மன்னவா! உலகைப் பிரமதேவனே உண்டாக்கினான். பின்னர் அவனால் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்கு தூரியன் பிறந்தான். தூரியனுக்குப் பிறந்தவன் மனு. மனு நீதி நெறி தவறாது நெடுங்காலம் இவ்வுலகை ஆண்டிருந்த ஒரு பேரரசனாவான். மனுவுக்குப் பிறந்தவன் பிருது. பிருது வில்லில் வல்லவீரன். வில்லாலே பூமியைப்பிளந்து நீரும் கனிப்பொருள்களும் கண்டெடுத்துக் கொடுத்தான். இவர்கள் வழியில் தோன்றியவன் இச்சவாகு மன்னன். தெய்வ வழிபாட்டினைத் தோற்றுவித்தவன். அணிபணி அரங்கங்களை (கோயில்களை) அமைத்தவன். அவனை அறியாதார் உண்டா உலகில்? அவனுக்குப் பின்னர் காகுத்தன் என்ற அரசன் ஒருவன் இவ்வுலகை ஆண்டிருந்தான். அப்போது தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் போர் மூண்டது. தேவேந்திரன் இம்மன்னனுடைய உதவியைத் தேடி வந்தான். இந்திரன் மேல் ஏறிக் கொண்டு போய் காகுத்தன் போர் செய்து அரக்கர்களை விரட்டி விரட்டி அடித்தான். காகுத்தன் வில்லினால் செய்த இந்தக் கன்னிப்போரைக் கண்டு இந்திரன் களிபேருவகை யடைந்தான். அரக்கர் தோல்வியடைந்தனர். காகுத்தனால் தேவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். அவன் மரபில் பிறந்தவர் இவர்கள்.

“இவன் பெயர் இராமன்; இளையவன் பெயர் இலக்குவன். காகுத்தன் மரபில் பிறந்த காரணத்தால் முத்தவனுக்குக் காகுத்தன் என்னும் ஒரு பெயரும் உண்டு.

இவர்களுடைய மூதாதையருள் சிபி என்னும் ஒரு மன்னனும் இருந்தான். ஒரு நாள் மாலை வேளையில் அவன் அரண்மனைச் சோலையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சோலைக்கு நெடுங் தொலைவில் ஒரு வேடன் ஒரு புருவைக் குறி வைத்து அம்பு எய்தான். அம்பு பட்ட புரு எப்படியோ தப்பிப் பறந்தோடி சிபிச் சக்கரவத்தியின் காலடியில் வந்து விழுந்தது. சிபிச் சக்கரவர்த்தி பார்த்தான். மன்னுயிர்களைத் தன் உயிர் போலவே எண்ணிக்காத்து வந்த அம்மன்னனும், புருவைக் கையில் எடுத்து அதன் முதுகில் தன் கைவிரல்களால் தடவிக் கொடுத்தான்.

புருவைத் துரத்திக்கொண்டு வேடன் நேராக அரண்மனைச் சோலைக்கு ஓடி வந்தான். புரு அரசரிடம் இருப்பதைப் பார்த்தான்.

அரசனை வணங்கி, ‘அரசே! புருவைப் பார்த்து அம்பு எய்தவன் நானே. தயவு செய்து அதை என்னிடம் கொடுங்கள்’ என்று கேட்டான்.

அரசனோ, புரு தன் அடைக்கலப் பொருள் என்று எண்ணியிருந்தான். புருவை வேடனிடம் கொடுத்துவிட அரசனுக்கு மனமில்லை. அதனால் புருவுக்குப் பதிலாக அவன் கேட்கும் தொகையைக் கொடுப்பதாகக் கூறினான்.

“அரசே! எனக்குப் பணம் வேண்டாம். எங்கள் குடும்பத்தில் நான் குழந்தையாக இருந்த காலம் முதலே பசிக்கும் போது வேட்டையாடிக் கிடைத்ததை உண்ணும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள்! இதை எங்காவது விற்றுப் பொன் பொருள் சேர்க்க வேண்டும் என்று நான் எண்ணியிருந்தே

னால்தான் இதன்மீது இப்படி அம்பு எய்திருக்கமாட்டேன் ; வலை வீசி இதைப் பிடித்திருப்பேன். எனக்கு வேண்டியது இதன் விலையல்ல— இறைச்சி!” என்றான் வேடன்.

இதைக் கேட்டுச் சிபிச் சக்கரவர்த்தி திடுக்கிட்டான். வேடன் சொல்வது உண்மையே! ‘ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுவதா? ஒருவனுடைய குல உண்மையைக் காப்பாற்றுவதா?’ என்று அரசன் தடுமாறினான். புருவைப் பார்த்தான். அது வலி பொருது இறக்கைகளைப் படபடவென்று அடித்து, ‘என்னைக் காப்பாற்றுவீர்கள்’ என்று கூறுவது போலிருந்தது.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி வேடனின் புருவுக்கு விலையாக ஆயிரம் பொன் தருவதாகச் சொன்னான். வேடன் அதற்கு இணங்கவில்லை. புருதான் வேண்டும் என்று வாதித்தான் வேடன். அரசனும் தன் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. எவ்வளவு கேட்டாலும் கொடுப்பதாகக் கூறினான்.

“இதன் இறைச்சிதான் வேண்டும். பொன்னோ பொருளோ எனக்கு வேண்டாம்” என்று பிடிவாதமாகப் பேசினான் வேடன்.

சின்தனையிலாழ்ந்தான் சிபிச் சக்கரவர்த்தி. பின்னர் ‘இதன் இறைச்சிக்குப் பதிலாக இந்தப் புருவின் நிறை எவ்வளவோ அவ்வளவு தசையை என்னுடைய உடலிலிருந்து அறுத்தெடுத்துத் தருகிறேன்” என்று கூறினான் அரசன். வேடனும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டான். அரசன் பணியாட்களை அழைத்து தராசு கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டான். தராசைக் கொண்டு வந்ததும் புருவை ஒரு தட்டில் வைத்தான். மற்றொரு தட்டில் அரசன்

தன் உடலிலிருந்து தசையை அறுத்தெடுத்து வைத்தான். இதை அறிந்த அமைச்சர்களும் அரசனுடைய உறவினர்களும் வேலையாட்களும் காவல் வீரர்களும் திரண்டு வந்தார்கள்.

அரசன் குருதி கொட்டக் கொட்டத் தன் உடலிலிருந்து தசையை அறுத்துத் தட்டில் வைத்துக் கொண்டே இருந்தான். எவ்வளவு தசை அறுத்து வைத்தாலும் நிறைசரிவரவில்லை. புரு இருந்த தட்டு மேலே எழும்பவேஇல்லை. சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் சோர்ந்து போனான். சிலர் அரசனிடம் மேலும் தசையை அறுத்தெடுக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். சிலர் வேடன் மீது கோபங் கொண்டு சீறி விழுந்தார்கள். அரசன் அவர்களை அமைதியாய் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, ‘அறம் காக்க-சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற என் உயிரை வேண்டுமானாலும் இழப்பேன்’ என்று கூறினான். கடைசியில் தானே தட்டில் ஏறி அமர்ந்தான். நிறையும் சரியாயிற்று. உள்ள உறுதியும் மன்னுயிரையும் தன் உயிர் போல் காக்கும் மாண்பினையும் கொண்டிருந்த சிபிச் சக்கரவர்த்தி இதனால் அழியாப் புகழ் பெற்றான். கடவுள் அருளும் அன்னுக்குக் கிடைத்தது. இந்தச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் இராமனுடைய மூதாதையே.

“முன்னொரு காலத்தில் சதுரன் என்னொரு அரசன் இருந்தான். அவன் அரசர்க்கரசன் என்ற பதவியையும் நிலவுலகம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்யும்படியான வலிமையைப் பெறவும் ஆசைப்பட்டான். அதற்காக ‘அசுவமேதம்’ என்ற வேள்வியைச் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்தான். அவன் நாடு முழுவதும் தூதனுப்பி மற்ற அரசர்களின்

அனுமதி பெற்றான். பேரரசனாகத் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தவர்களைப் போரிட்டு வென்றான். அந்த யாகத்துக்கு நாற்றிசையிலிருந்தும் அரசர்கள் வந்திருந்தார்கள். அப்போது யாகத்துக்கு உரிய குதிரையை இந்திரன் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டான்! அசுவமேத யாகம் தடையேதும் இல்லாமல் நடைபெற்று முடியுமானால், இந்திரன் பதவியை இழக்க வேண்டி வரும். அதனால் இந்திரன் யாகக் குதிரையைத் திருடிக்கொண்டு போய் பாதாளத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்தான்.

சகரன் யாகக் குதிரை காணாமல் போய் விட்டது என்பதை அறிந்ததும் கோபாவேசப்பட்டான். அவனுடைய குமாரர்கள் குதிரையைத் தேடிச் சென்றார்கள். யாகக் குதிரையை பூமிக்கடியில் கொண்டுபோய் மறைத்து வைத்திருக்கவேண்டும். இந்த நிலவுலகிலும் வானுலகிலும் அது இல்லை. அதனால் சகரனுடைய குமாரர்கள் பூமியைத் தோண்ட ஆரம்பித்தார்கள்; மரங்களைப் பிடுங்கி எறிந்தார்கள்; மலைகளைத் தகர்த்தெறிந்தார்கள். அகலமாகவும் ஆழமாகவும் அனேக நாட்கள் பூமியைத் தோண்டினார்கள். பெரும் பள்ளம் உண்டாயிற்று. கங்கை முதலான ஆறுகள் பாய்ந்து கடலாயிற்று.

சகர குமாரர்கள் பூமியைப் பிளந்து பாதாளத்துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே யாகக் குதிரையைக் கண்டார்கள். அவர்களுடைய யாகக் குதிரை இருந்த இடத்துக்கு அருகில் கபில முனிவர் கண்மூடி தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். “இதோ நம் யாகக் குதிரையைத் திருடி வந்த கள்ளன்.

காவியணிந்து கண்களை முடியிருந்து நம்மைக் கவனிக்காதவன் போலிருக்கிறான்; பிடியுங்கள்; உதையுங்கள்” என்று சகரகுமாரர்கள் அவர் மேல் பாய்ந்தார்கள்.

தியானத்திலிருந்த கபில முனிவர் வெறிகொண்டுத் தன்னைத் தாக்கும் சகர குமாரர்களைக் கண் திறந்து பார்த்தார். சகர குமாரர்கள் அவ்வளவு பேரும் அவரால் சபிக்கப்பட்டுச் சாம்பற் குவியலாகப் போனார்கள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, சகர மன்னன் அம்சமான் என்பவனை அழைத்து, ‘யாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு பாதாளம் சென்ற என் குமாரர்களுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ தெரியவில்லை. நீ போய் பார்த்து வா’ என்று அனுப்பினான். அம்சமான் பாதாளத்தை அடைந்து எல்லா விடங்களிலும் அலைந்து திரிந்தான். அங்கே ஓரிடத்தில் தங்கள் யாகக் குதிரையைக் கண்டான்; கபில முனிவரையும் கண்டான். முனிவரை வணங்கி, தான் பாதாளம் வந்தது ஏன் என்பதைப் பணிவோடு கூறினான்.

கபில முனிவர், “சகர குமாரர்கள் என் தியானத்தைக் கலைத்துவிட்டார்கள். நானே இந்தக் குதிரையைக் கொண்டுவந்து ஒளித்து வைத்திருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டு, என்னைத் துன்பப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் யாவரும் என்னால் சபிக்கப்பட்டுச் சாம்பலானார்கள். பணிவன்புள்ளவனே! குதிரையைக் கொண்டுபோய் முதலில் அசுவமேத யாகத்தைச் செய்து முடியுங்கள். அதன் பின்னர் கங்கை நதியை இங்கே வரவழைத்து அந்த நீரில் இந்த சாம்பற் குவியல்களைக் கரைத்தால், சபிக்கப்பட்ட சகர குமாரர்கள் யாவரும் உயிர்பெற்று எழு

வார்கள்” என்று சொல்லி அம்சமாணை வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

யாகக் குதிரையுடன் அம்சமான் திரும்பி வந்து நடந்த கதையைச் சகர மன்னனிடம் கூறினான். இதைக் கேட்ட சகர மன்னன் பெருந் துன்பமடைந்தான்.

பின்னர், யாகத்தைச் செய்து முடித்தான். என்றாலும் சகர மன்னன் குமாரர்கள் கபில முனிவரால் சபிக்கப்பட்டு சாம்பற் குவியலாகப் போனதை நினைத்து நினைத்து உண்ணாமல் உறங்காமல் உடல் இளைத்து உயிர்நீத்தான். இந்தச் சகரரும் இராமனுடைய மூதாதையே.

“சகர மன்னனுக்குப் பின், அம்சமான் அரசனானான். அவன் குலத்தில் வெகு காலம் கழித்து பகீரதன் தோன்றினான். அவன் சீரும் சிறப்புமாய் அயோத்தியை அரசாண்டான். அவனிடம் வசிட்ட முனிவர் ஒருநாள் சகர குமாரர்கள் சபிக்கப்பட்டு பாதாளத்தில் சாம்பல் குவியலாகக் கிடப்பதைத் தற்செயலாகத் தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பகீரதன் “முனிவர் பெருமானே! கங்கை நதியை பாதாளத்திற்குக் கொண்டுபோனால் சபிக்கப்பட்ட என் முன்னோர்கள் உயிர் பெற்று எழுவார்கள் என்பது உண்மைதானா? கங்கையைக் கொண்டுவர நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லுங்கள்” என்றான்.

வசிட்டர், “நீ பிரம்மனை நோக்கித் தவம் செய். உன் விருப்பம் நிறைவேறும்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட பகீரதன், ஆட்சியை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, துறவறம் பூண்டு

மலைச்சாரலை அடைந்து பல ஆண்டுகள் கடுத்தவம் இருந்தான்.

பிரமன் பகீரதன் முன்னர் தோன்றி, 'அன்புள்ளவனே! விடாது உழைப்பவர் வெற்றியையே காண்பார் என்பதற்கு உன் மன உறுதியும் தவ வலிமையும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கிறது. கங்கை நீர் பெருக்கெடுத்து வர நீ இன்னும் சில காலம் சிவபெருமானைக் குறித்து தவம் செய்!' என்று சொல்லிச் சென்றான்.

அது போல் பகீரதனும் சிவனை நினைந்து தவம் செய்தான். அவன் ஊக்கமும் உழைப்பும் பயனளித்தன. கங்கை வெகு வேகமாய் நிலப்பகுதியில் பாய்ந்து பெருக்கெடுத்து வந்தது. கங்கை பெருக்கெடுத்தது. வியக்கத் தக்க உருவெடுத்து நீர் வீழ்ச்சியாக ஆகாயத்திலிருந்து கீழிறங்கியது. கங்கைப் பெருக்கைக் கட்டுப்படுத்த என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் பகீரதன் கலங்கினான். அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, சிவபெருமான் கங்கையைத் தன் சடைகளுள் அடக்கிக் கொண்டு பல சிறு ஆறுகள் தோன்றும்படி மெதுவாக பூமியில் விட்டார். பகீரதன் முன்னே செல்ல கங்கைநதி அவனைப் பின் தொடர்ந்து பாதாளம் சென்றது. சகர குமாரர்கள் எரிந்து சாம்பலான இடத்தை அடைந்தது. பகீரதன் கங்கை நீரில் தன்னுடைய முன்னோர்கள் சாம்பலை கரைத்து அவர்கள் நற்கதியடையச் செய்தான்.

பகீரதன் தன் தளரா முயற்சியாலும் தவ வலிமையாலும் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தான். அதனால் கங்கை நதிக்குப் பாகீரதி என்ற

பெயரும் வழங்கு கிறது. இந்தப் பகீரதனும் இராமனுடைய மூதாதை தான் !

“இரகு என்ற ஒரு அரசன் தேவர்களையும் அரக்கர்களையும் வென்று புகழ் பெற்றவன். அதனால் இராமனுடைய வம்சம் இரகு வம்சம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

‘பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு இந்து மதி என்று ஒரு பெண் இருந்தாள். அவள் நல்ல அழகி. அவளை மணந்து கொள்ள பல நாட்டு மன்னரும் விருப்பம் கொண்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் குறுநில மன்னன் சுயம்வரத்துக்கு நாள் ஒன்றைக் குறித்து அதை எல்லோருக்கும் தெரியப் படுத்தினான். சுயம்வரத்தின் போது இந்துமதி தன் கையிலிருந்த மணமாலையை அசன் என்னும் அரசன் கழுத்தில் போட்டு, அவனையே தன் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டாள்.

இது பிடிக்காதவர்களும்—இவர்கள் மேல் பொருமை கொண்டவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அசனை எதிர்த்தார்கள். அசன் அவர்களைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அவர்களை விரட்டு விரட்டென்று விரட்டிப் போர் செய்தான். எதிர்த்தவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடினார்கள். அசன் வெற்றி பெற்றான். அந்த வெற்றியை அவன் கொண்டாடிய விதம் இது. இந்துமதியைத் தன் தோளில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு நகர் வலம் வந்தான். அவன் மகன் தான் தசரதன். அரசர்க்கெல்லாம் அரசனாக அயோத்திமா நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டுவருகின்றான். தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்கள் இவர்கள்.

“இவர்கள் இருவரும் அறங்காக்க—அரக்கர் கொட்டத்தை அடக்கிய ஆற்றலரசர்கள். இராமனின் அம்பு மலை போல் பயங்கரமாய் அசைந்து வந்த தாடகையின் மார்பை ஊடுருவியதைச் சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. அதை வர்ணித்துச் சொல்லும் வல்லமையும் எனக்கில்லை” என்றார் விசுவாமித்திர முனிவர்.

விசுவாமித்திர முனிவர் இவ்விதமாக இராமனுடைய பெருமையையும் பேராண்மையையும் சொல்லக் கேட்ட சனக மன்னன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, இப்படிப்பட்ட வீரனுக்கு தன் மகள் சீதையை மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று உள்ளூற விரும்பினான்.

ஆனால், அவன் விருப்பத்திற்குத் தடையாக ஒன்று இருந்து வந்தது. சனகன் தன்னிடம் நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் சிவதனுசை வளைத்து நானேற்றுபவருக்கே சீதையை மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போது என்ன செய்வது? சிவதனுசை இராமனால் வளைத்து நானேற்றுவது இயலாது. ஆர் அமர யோசியாமல் என்றோ தான் கொண்ட ஒரு எண்ணம் இன்று தன் விருப்பத்துக்குத் தடைக்கல்லாய் இருப்பதை உணர்ந்து சனக மன்னன் மிகவும் வருந்தினான். விசுவாமித்திர முனிவரிடம் தன் மனத் துயரை மெதுவாக வெளியிட்டான். விசுவாமித்திரர் சனக மன்னனைத் தேற்றி சிவதனுசை இராமனுக்குக் காட்டும் படி கூறினார்.

பின்னர் அந்த வில்லைக் கொண்டு வரும்படி சனக மன்னன் அங்கிருந்த ஏவலாளரிடம் கட்டளை

யிட்டான். யாணையைப் போன்ற உடல் வலிமை மிக்க நூறு பேர் எட்டு இரும்புச் சக்கரங்கள் கொண்ட வண்டியில் ஏற்றி வைக்கப் பட்டு பாதுகாத்து வந்த சிவதனுசை எடுத்து வந்தார்கள்.

சனக மன்னன் இராமனையும் வில்லையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். இந்த வில்லை சீதை பார்த்தாளானால், தன்னை ஒருவருக்கும் மணம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது என்று எண்ணியே இப்படிப்பட்ட ஏற்பாட்டை செய்திருக்கிறார் என்று என்னை நினைப்பான். அவள் எனக்குக் கிடைத்த தெய்வ அருள். ஒரு சமயம், யாகச் செய்வதற்கேற்ற இடத்தில் நானே பொற்கலப்பைப் பிடித்து உழுதேன். அப்போது மண்ணில் அற்புதமான ஒரு குழந்தையைக் கண்டேன். பூமிதேவி நான் உழுகின்ற கொழு முகத்தில் தன் எழிலை அழகிய கதிரின் ஒளி வாயிலாகக் காட்டினாள். உதய சூரியனுக்கு இணையான பொலிவுடன் இந்தப் பூமிதேவி பாற்கடலைக் கடைந்த போது வெளிவந்த தெள்ளமுது போல எல்லா அழகும் வாய்ந்து என் எதிரில் தோன்றினாள். கொழு முகத்துச் சாலுக்குச் சீதை என்றும் பெயர். அதனால் இந்தக் கொழுமுகத்துக் குழந்தைக்குச் சீதை என்றே பெயரிட்டேன்.

‘சீதையும் வளர்ந்து பெரியவளா யிருக்கிறாள். அவள் மணப் பருவம் அடைந்திருக்கிறாள். இந்த வில்லையும் யாணையை ஒத்த இராமனையும் பார்க்கிறேன். இராமன் இந்த வில்லை வளைக்க முடியாமல் போனால், சீதைக்கு ஒரு சிறந்த கணவன் கிடைக்காமல் போய் விடுவானே என்ற கவலையும் சூழ்ந்து கொள்கிறது. நான் என்ன செய்யட்டும்?’

சோர்வுடன் நின்றிருந்தான் சனகன். சனக மன்னனின் மனச்சோர்வைக் கண்ட விசுவாமித் திரர் இராமனைப் பார்த்தார். இராமனும் அந்தப் பார்வையின் குறிப்புணர்ந்து இரும்பு வண்டி மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வில்லைப் பார்த்தான்.

அருகில் சென்று பொன்மயமான மேருமலையை ஒத்த அந்த சிவதனுசை ஒரு பூமாலையை எடுப்பது போல எடுத்தான். அங்கிருந்தவர்கள் இராமன் வில்லை எடுத்தது கண்டனர். அவ்வளவுதான். அவர்கள் இமைக்கு முன்னர் இடியோசையுடன் வில் முறிந்த சத்தத்தைக் கேட்டனர். இரண்டு துண்டுகளாக சிவதனுசு தரையில் விழுந்து கிடந்தது.

மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் எழுந்தது. 'ஆர்த்தன பேரிகள். ஆர்த்தன சங்கம். ஆர்த்தன நான்மறை. யார்த்தனர் வாணோர். ஆர்த்தன பல் கலை. ஆர்த்தன பல்லாண்டு.

தோழிப்பெண் ஒருத்தி விரைவாக ஓடிச்சென்று சீதையிடம் இதைத் தெரிவித்தாள். இராமனுடைய உருவமும், கோலமும் எப்படி இருந்தன என்பதைப் பற்றியும் வில்லை அவன் ஒரு பூமாலையைப் போல தூக்கிப் பிடித்து நிறுத்தியதையும் இமைக்கு முன்னர் ஓடித்துப் போட்டதையும் அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். நீலமாலை அவள் பெயர். அவள் பேச்சும் வெகு நீளமாயிருந்தது. சீதைக்குச் சந்தேகம் வருகிறது. நேற்று மாலைப் பொழுதில் நான் இருந்த மாடத்தின் வழியாக இரண்டு பேர்களுடன் நடந்து போனானே. அவன் பின்னால் போய் விட்டது என்னெஞ்சு. வில்லை வேறு யாரேனும் உடைத்திருந்தால்? இந்த எண்ணம் மனதில்

வந்து வந்து அவளை அலைக்கழித்தன. அவள்—
நெஞ்சில் குடியிருக்கும் பூண் இயல் மொய்ம்பினான்—
அவனே தான் இந்த வில்லை முறித்திருக்க வேண்
டும் என்று சீதை ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

‘சீதைக்கும் இராமனுக்கும் மணம் செய்ய
வேண்டும். திருமணத்தை எப்போது வைத்துக்
கொள்ளலாம். தயவு செய்து சொல்லுங்கள்’ என்று
சனக மன்னன் விசுவாமித்திரரிடம் வேண்டினான்.

விசுவாமித்திரர், “மன்னவா! விரைந்து
செல்லவல்ல தூதர்களை அயோத்திமா நகருக்கு
அனுப்பித் தசரத மன்னனை அழைத்து வர
கட்டளையிடுங்கள். தசரத மன்னன் கருத்தை
யறிந்து திருமணத்தை எப்போது வேண்டுமானா
லும் வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறினார்.

சனக மன்னன் உடனே அமைச்சரையும் சில
வீரர்களையும் அழைத்து அவர்களிடம் திருமண
ஓலையொன்றைக் கொடுத்தான். விசுவாமித்திர
முனிவரும் தசரத மன்னனுக்கு எல்லாவற்றையும்
விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்ல எச்சரித்து அவர்
களை வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

தூதர்களும் அயோத்தியை அடைந்து, தசரத
மன்னனிடம், ‘தங்கள் நல்வருகையை சனக மன்னர்
எதிர் பார்த்திருக்கிறார்’ என்று சொல்லி ஓலையைக்
கொடுத்தார்கள்.

மன்னனுக்கோ அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி.
உடனே அமைச்சர்களிடம் சொல்லி, மிதிலைக்குப்
புறப்பட எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யும்படி உத்தர
விட்டான்.

பெருங்குடி மக்களும் முனிவர்களும் படை வீரர்
களும் சூழ, மனைவியருடன் தசரத மன்னன் புறப்

பட்டு மிதிலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவர்களை சனக மன்னன் அன்போடு வரவேற்றான்.

மிதிலை நகரம் விழாக்கோலம் கொண்டிருந்தது. தண்ணீர் தெளித்து மலர் தூவி அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்த தெருக்கள் வழியாக இராமன் மண மண்டபத்துக்கு அழைத்து வரப்பட்டான். மக்களின் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டு ஓடிற்று. மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கின.

வெகு அழகாக நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்த மண மண்டபத்துக்குள் வந்ததும் இராமன் இரு முனி வரையும் அணிந்திருந்த ஆரம் துவள முறைப்படி வணங்கினான். அப்போது சில பெண்கள் சீதையை அங்கு அழைத்து வந்தார்கள். வல்லியை உயிர்த்த நிலமங்கை 'இவள் பாதம் மெல்லிய, உறைக்கும்' என அஞ்சி, நிலம் எங்கும் பல்லவ மலர்த்தொகை பரப்பினாள் எனத், தன் நல்லணி மறைச் சுடர் தவழ்ந்திட நடந்து வந்தாள் சீதை. அவளைப் பார்த்தான் இராமன். அல்லும், பகலும் யாரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தானோ, அவளே மஞ்சள் நீராடி, பட்டாடைதரித்து அணிந்திருந்த ஆபரணங்களிலிருந்து பற்பல வண்ணங்களோடு ஒளிக் கீற்றுக்கள் தரையில் விழுந்து தெறித்தோட மணப்பெண்ணாய் அருகில் வந்து நின்றாள். அவனுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தம்?

சீதைக்குக் கொஞ்சம் சுந்தேகம் இருந்தது. தன்னுடைய தோழி நீலமாலை வந்து தாமரைக் கண்ணினான் காலில் வைத்து வில்லை முறித்தான் என்று சொன்னபோது, தான் முன்பு கன்னி

மாடத்தில் நின்று கண்ட அவன் தான் வில்லை வளைத்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தான் அல்லவா? மண மகனாக வந்திருப்பவன் அவன் தானா! வில்லை வளைத்த அவ்வீரன், தான் கன்னி மாடத்தில் நின்று கண்டவன் தானா? என்று அறியச் சீதை விரும்பினாள். மனம் துண்டியது. நாணம் அவன் முகத்தைப் பார்க்கவொட்டாமல் தடுத்தது. சீதை என்ன செய்வாள்? அவளுடைய சந்தேகம் தெளிய, கையிலுள்ள வளையல்களைத் திருத்துபவள் போலப் பையகடைக் கண்ணால் அவள் பார்த்துத் தன் ஐயம் விடலானாள்.

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணம் ஆயிற்று.

அயோத்தியில் தன்னிடம் ஒப்புவித்த அரசகுமாரர்களை மிதிலையில் தசரதனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு விசுவாமித்திர முனிவர் இரண்டு அரசர்களிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு தவம் செய்வதற்காக இமயமலைச் சாரலுக்குச் சென்றார். பின்னர் தசரத மன்னன், இராமன், சீதை மற்றும் உள்ளவர்கள் சனக மன்னன் முதலானவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

வழியில்—பல ஆண்டுகளாக கூடித்திரிய குலத்தினர் மேல் வெறுப்பும் அவர்களைக் கண்டவிடத்தில் வேரோடு கொல்லும் வெறிக்குணமும் கொண்டலையும் பரசுராமன் தசரத சக்கரவர்த்தி முன்னால் வந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்து அரசர்க்கெல்

லாம் அரசனான தசரதன் அதிர்ந்தான். மங்களகரமான அந்த வேளையில் பரசுராமன் இராமனைப் பார்த்து, 'தசரதன் மகனே! சனக மன்னனின் வில்லை நீ முறித்து விட்டதைப் பற்றி ஊரார் சொல்ல நான் கேள்விப் பட்டேன். இதோ என்னிடம் இருக்கும் இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்ற முடியுமா, உன்னால்? இந்த வில்லுக்குச் சமமானது எங்குமில்லை. எனக்கு இணையானவர் யாருமில்லை' என்று முழக்கம் இட்டான்.

தசரத மன்னன் என்ன நேருமோ என அஞ்சினான். மகனை பயங்கரமாகக் காட்சி யளிக்கும் பரசுராமனிடமிருந்து எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும். இருவரும் போர் செய்வதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, மதுரமான வார்த்தைகளால் பேசினான். பரசுராமனது காலில் விழுந்து கெஞ்சினான். மன்னாடினான்; அவன் மனம் இரங்கவில்லை. பரசுராமன், 'தசரதன் மகனே! நாமிருவரும் போர் செய்வோம். முதலில் இந்த வில்லை வளைத்து, நாண் ஏற்றுவாய்!' என்று கர்ச்சித்தான்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் புன்னகை புரிந்து 'பரசுராமா! உன்னுடைய தனுசைக் கொடு. பார்க்கலாம்' என்றான். பரசுராமன் தன்னுடைய தனுசை அலட்சியமாகத் தூக்கி இராமனிடம் போட்டான். அந்த வில்லை ஏந்தி, எளிதில் நானேற்றி விட்டான் இராமன். அது பரசுராமனுடைய தவவலிமை முழுவதையும் வாரிக்கொண்டு இராமனிடம் மீண்டது. தசரத மன்னனும் மற்றவர்களும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

‘தசரதன் மகனே ! உன் வீரச்செயல்களைக் கண்டேன். என் தவவலிமை முழுவதும் உனதாகக் கடவது’ என்று வாழ்த்தி விட்டு, விடைபெற்றுச் சென்றான் பரசுராமன்.

பின்னர் புறப்பட்டு எல்லோருமாக அயோத்தி போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அரச குமாரர்களும் சனக குமாரியும் வருவதை அறிந்த அயோத்திமா நகர மக்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவே யில்லை.

அயோத்தியில் ஆனந்த மயமான வாழ்க்கை ஆரம்பமாயிற்று.

